

ΓΝΩΜΟΛΟΓΙΚΟΝ

Περιέχον τὰ κατὰ Ἀλφάβητον

ΓΝΩΜΙΚΑ ΜΟΝΟΣΤΙΧΑ

ΤΟΥ

ΧΡΥΣΟΛΩΡΑ

Ἔστι δὲ σωτόμης Ἐπισολαὶς διαφόρων Παλαιῶν
Συγγραφέων, καὶ Ἀποφδέγματα τῶν ἑπτὰ
Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων Φιλοσόφων·

Διορθωθέν, ἀυξηθέν, καὶ ἐκ τινῶν Στίχων ἀναρμόσων ἢ
μᾶλλον ἐπιβλαβῶν τοῖς μαθητευομένοις νέοις ἐκκαθαρθέν

ΠΑΡΑ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΒΛΑΝΤΗ.

ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ. 1830.
ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΣΗΦ ΑΝΤΩΝΗΛΛΟΥ
Τῆ Βιβλιοπώλῃ καὶ Τυπογραφῆ.

Εμμανηὴλ Χρυσολωρᾶς, ὁ ἐκ Κων-
σταντινουπόλεως, ἐχημάτισεν ἀνὴρ πεπαι-
δευμένος τοῦ ΙΕ'. Αἰῶνος. Ἦλθεν εἰς
Εὐρώπῳ διὰ τὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν συμ-
μαχίαν τῶν Χριστιανῶν Ἡγεμόνων κα-
τὰ τῶν Τέρκων. Πρῶτος ἐδίδαξε τὴν ἐλ-
λυικὴν γλῶσσαν ἐν Φλωρεντία, ἐν Βε-
νετία, ἐν Παυία, καὶ ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἀπέθαν-
εν τῷ τεσσαρακοσῷ ἐβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτῆς
ἡλικίας ἐν Κωνσταντία, τῇ 15 Ἀπριλίου,
1415, ὅταν ἐτελεῖτο ἐκεῖ ἡ ἱερὰ Σύνοδος.
Κατέλιπε μίαν Γραμματικὴν, τὰ παρόντα
Γνωρικὰ ἐκ διαφόρων Ποιητῶν, καὶ ἕτε-
ρά τινὰ συγγραμμάτια. Διαφέρει οὗτος
ἀπὸ τὸν Δημήτριον Χρυσολωρᾶν, ὅς τις
ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἐμμανηὴλ τοῦ
Παλαιολόγου, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν Ἰωάν-
νην Χρυσολωρᾶν, τὸν αὐτῆς συγγενῆ καὶ
μαθητὴν.

ΓΝΩΜΑΙ
ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ
ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

Ἐκ διαφόρων Ποιητῶν .

ΕΙΣ ΑΓΑΘΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ .

Ζήλωσ τὸν ἐσθλὸν ἀνδρα, καὶ τὸν σώ-
φωνα .

Ἐσθλῶ γὰρ ἀνδρὶ, ἐσθλά κὴ διδοῖ Θεός .
Ἀνὴρ δὲ χριστός, χριστὸν οὐ μισεῖ πο-
τέ .

Γνώμης γὰρ ἐσθλῆς, ἔργα χριστα γί-
γνεται .

Ἡΐθεσ δὲ βάσανός ἐσιν ἀνθρώποις χρό-
νος .

ΕΙΣ ΑΛΗΘΕΙΑΝ .

Ἡ γλῶσς ἀμαρτάνεσσα, τ' ἀληθῆ λέγει .

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΑΜΑΡΤΙΑΝ.

Αἰσχρὸν δὲ μηδὲν πράττε, μηδὲ μαινθῆσαι.
 Δὶς ἔξαμαρτεῖν ταῦτόν, ἐκ ἀνδρὸς σοφῆ.
 Ἔργων πονηρῶν χεῖρ' ἐλόθ' ἔραυ ἔχε.
 Ὁ μηδὲν εἰδώς, ἔδεν ἔξαμαρτάνει.

ΕΙΣ ΑΝΑΓΚΗΝ.

Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δελεῖται ταχύ.
 Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πολλὰ ποιῶμεν κακά.

ΕΙΣ ΑΡΕΤΗΝ.

Ἀνάπαυσις ἐστὶ τῶν κακῶν ἀπραξία.
 Ἄ μὴ προσήκει, μήτ' ἄκεε, μήθ' ὄρα.
 Βέλτιόν ἐστὶ σῶμά γ' ἢ ψυχῶν νοσεῖν.
 Εὐτακτον εἶναι, τὰ ἀλλότρια δειπνοῦντα
 δεῖ.
 Ἐλόθ' ἔραυ γὰρ ἀνδρὸς, τ' ἀληθῆ λέγειν.
 Ἐλόθ' ἔραυ φύλασσε τὸν σαυτῆ τρόπον.
 Καλὸν φύουσι καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι.
 Καρπὸς ἀγαθὸς δ' ἐστὶν, εὐτακτος βίος.
 Λάβε πρόνοιαν τῆ προσήκοντος βίε.
 Μακάριος, ὃς τις μακαρίοις ὑπηρετεῖ.
 Ὅπλον μέγιστόν ἐστὶν ἡ ἀρετὴ βρο-
 τοῖς.

Σαυτὸν φύλαττε τοῖς τρόποις ἐλεύθερον.
Ταμείον ἀρετῆς ἐστὶ σωφροσυνή μόνη.
Ψυχῆς ἐπιμελῆ τῆς σεαυτῆ, καθὰ δύνη.

ΕΙΣ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑΝ.

Ἀχάριστος, ὅς τις δ' ὑπαθῶν ἀμνημονεῖ.
Ἄμ' ἠλέηται, καὶ τέθνηκεν ἢ χάρις.
Ἐπιλανθανόνται πάντες οἱ παθόντες εὔ.
Καλὸν δὲ θησαύρισμα κειμένη χάρις.
Μετὰ τὴν δόσιν, τάχις α γράσκει χάρις.
Χάριν λαβὼν εὐκαιρον, ἐν καιρῷ δίδε.
Χάριν χαρίζε· καθ' ὅσον ἰσχύεις ὁμως.
Χάριτας δικαίας καὶ δίδε, καὶ λάμβανε.
Χάριν λαβὼν, μέμνησο· καὶ δούς, ἐπι-
λάθου.

ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ.

Ἀρχῆς τετράχως, ἴδι ταύτης ἄξιος.
Εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστὶν ἐμφυχος Θεῶ.

ΕΙΣ ΒΙΟΝ.

Ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν, οὐκ εὔεστ' ὕσχι-
μονεῖν.
Βιοῖ μὲν εἰδεις, ὃν προαιρεῖται βίον.
Βίος ἐστὶν, ἀντίς τῷ βίῳ χαίρη βιωῶν.
Βίος

Βίος κέκληται δ' ὡς βία πορίζεται.

Βίος βίᾳ δεόμενος ἐκ ἔσι βίος.

Γῆ πάντα τίκτει, καὶ πάλιν κομίζεται.

Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς
δυναμέθα.

Οὐκ ἔσι βίον εὐρεῖν ἄλυπον ἐν ἔδονί.

Τυφλὸν δέ, καὶ δύστίμων ἀνθρώποις
βίος.

Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρός ἐσιν εὐτυχῆς.

Ὡς ἡδὺς ὁ βίος, ἀντίς αὐτὸν μὴ μάθη.

ΕΙΣ ΒΟΗΘΕΙΑΝ.

Ἀνὴρ γὰρ ἀνδρα, καὶ πόλις σώζει πόλιν.
Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυ-
λον.

ΕΙΣ ΒΟΥΛΗΝ.

Ἀνὴρ ἄβουλος εἰς κενὸν μοχθεῖ τρέ-
χων.

Ἀβελία γὰρ πολλὰ βλάπτονται βροτοί.

Ἀνὴρ ἄβελος ἡδοναῖς θηρόεται.

Βελῆς γὰρ ὀρθῆς ἔδον ἀσφαλέστερον.

Βουλήν δέ παντὸς πράγματος προλάμ-
βανε.

Ἐν νυκτὶ βελή τοῖς σοφοῖσι γίγνεται.

Ἰερὸν ἀληθῶς ἐσιν ἡ συμβελία.

Σύμ.

Σύμβελος ἔθλος, μὴ κακὸς γίγνη φί-
λοις.

Σοφῆ παρ' ἀνδρὸς προσδέχε συμβελίαν.
Σοφὴ σοφῶν γὰρ γίγνεται συμβελία.
Σύμβουλος ἴσθι τῶν ἀγαθῶν, μὴ τῶν
κακῶν.

ΕΙΣ ΓΑΜΟΝ.

Ἄλυπον ἔξεις τὸν βίον χωρὶς γάμου.
Γαμεῖν ὁ μέλλων, εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.
Γαμεῖν δὲ μέλλων, βλέπον εἰς τοὺς γεί-
τονας.

Ἡΐθος προκρίνειν χημάτων γαμῶντα δεῖ.
Νόμιζε γήμας, δέλος εἶναι τῷ βίῳ.
Ὅ μὴ γαμῶν ἀνθρώπος, οὐκ ἔχει κα-
κά.

Ῥᾶον βίον ζῆς, ἀνὴρ γυναῖκα μὴ τρέφης.
Ὡς τρισκακοδαίμων, ὅς τις ὦν πένης
γαμεῖ.

Οὐκ ἔστιν ἐδὲν βαρύτερον τῶν φορτίων ὄν-
τως, γυναικὸς προῖκα πολλὴν φερομένης.

ΕΙΣ ΓΕΛΩΤΑ.

Γέλως ἀκαιρὸς ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν.
Γελᾷ δ' ὁ μωρὸς, κἄν τι μὴ γελοῖον ᾖ.

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΓΗΡΑΣ.

Ἄπαντ' ἀφανίζει γῆρας ἰσχυρὸν σώματος.
 Γήρας δὲ φαύλα, τίς γύνοιτ' ἀνατροπή;
 Γνώμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ πῶν γεραιτέρων.
 Ἐφ' ὄδιον εἰς γῆρας αἰεὶ κατατίθῃ.
 Ἥξει τὸ γῆρας, πᾶσαν αἰτίαν φέρον.
 Καλὸν τὸ γηρᾶν, καὶ τὸ μὴ γηρᾶν πάλιν.
 Ὀμιλίας δὲ τὰς γεραιτέρας φίλει.
 Ὀχληρὸς ἀνὴρ ἔστιν ἐν νέοις γέρον.
 Πολιὰ χρόνα μλύουσιν, ἔ φρονήσεως.
 Φοβῆ τὸ γῆρας, ἔ γὰρ ἔρχεται μόνον.
 Χαλεπὸν τὸ γῆρας ἔστιν ἀνθρώποις βάρος.

ΕΙΣ ΓΟΝΕΙΣ.

Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.
 Γονεῖς δὲ τίμα, καὶ φίλους δὲ εργέται.
 Ἐλπίζε, τιμῶν τοὺς γονεῖς, πράξειν καλῶς.
 Θεοὶ μέγιστοι τοῖς φρονῆσιν οἱ γονεῖς.
 Ἰκανῶς βιώσεις, γηροβοσκῶν τὰς γονεῖς.
 Νόμιζε σαυτῶ τὰς γονεῖς εἶναι Θεός.
 Πρὸς Υἱὸν ὀργῶ οὐκ ἔχει χρηστὸς Πατήρ.
 Τοιῆτος γίνε περι τὰς γονεῖς, οἷς ἂν εὐξαις
 περι σεαυτὸν γενέσθαι τὰς σαυτῆ παιδας.

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑ .

Γυναικὶ πάση, κόσμον ἢ σιγὴ φέρει.
 Γυναικὸς ἐθλήης ἐστὶ σῶζειν οἰκίαν.
 Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' ἐ χρυσία.
 Γυνὴ δικαία τῷ βίῃ σωθεία.
 Γυναικὸς ἐθλήης ἐπιτυχεῖν ἐ ράδιον.
 Γυνὴ τὸ σωτόλον ἐστὶ δαπανηρὸν φύσει.
 Γυναικὶ μὴ πῖσθε τὸν σαυτῷ βίον.
 Γυνὴ γὰρ ἐδὲν οἶδε, πλὴν ὃ βέλεται.
 Γυνὴ δὲ χρυσὴ πηδάλιόν ἐστ' οἰκίας.
 Γυναικὶ δ' ἄρχειν ἐ δίδωσιν ἢ φύσις.
 Γυνὴ γὰρ οἴκῳ πῆμα, κ' σωθεία.
 Γυνὴ γυναικὸς πῶποτ' ἐδὲν διαφέρει.
 Ἐν γὰρ γυναιξὶ πῖσιν ἐκ ἐνὲς ἰδεῖν.
 Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
 Ζήτει γυναῖκα σύμμαχον τῶν πραγμά-
 των.
 Θεσαυρὸς ἐστὶ τῶν κακῶν κακὴ γυνή.
 Ἄνευ ὁμονοίας, ἐτ' ἂν πόλις εὖ πολι-
 τειθεῖη, ἐτ' οἶκος καλῶς οἰκηθεῖη.
 Γυναικὶ δ' ὄλβος ἂν πόσιν σέργοντ' ἔχη.
 Κόσμος ὀλιγομυθίῃ γυναικὶ, καλὸν δὲ κ' ἢ
 κόσμος λιτότης.
 Ἡ αἰδῶ τῷ κάλλεος ἀκρόπολις.
 Μεγίστη γίνεται σωθεία, ὅταν γυνὴ πρὸς
 ἀνδρα μὴ διχοσατῆ.

Ἰσοὶ γυναικῶν ἔργα, καὶ ἐκκλησίαι.

Ἰὸς πέφυκεν ἀσπίδος κακὴ γυνή.

Ἰσον λεαίνης, καὶ γυναικὸς ὠμότης.

Καλὸν γυναικὸς εἰσορᾶν καλὰς τρόπους.

Καλὸν φυτὸν πέφυκεν ἐν βίῳ γυνή.

Λύπη παρ᾽ ἑσά πάντοτ' ἐστὶν ἢ γυνή.

Μετὸν κακῶν πέφυκε φορτίον γυνή.

Νύμφη δ' ἀπροικὸς ἐκ ἔχει παρρησίαν.

Πολλοὶ γυναικῶν δυσυχοῦσιν εἶνεκεν.

Τερπνὸν κακὸν πέφυκεν ἀνδράσι γυνή.

Υπερήφανον παρ᾽ ἄγμ' ἐστὶν ὠραία γυνή.

Υπερ γυναικὸς, καὶ φίλες πονητέον.

Ὡς ἐς ἀπίστον ἢ γυναικεία φύσις.

Οὐ χεὶρ τὴν γυναῖκα δεινὴν ἐν τοῖς πολι-
τικοῖς, ἀλλὰ ἐν τοῖς οἰκονομικοῖς εἶναι.

ΕΙΣ ΔΗΜΟΝ.

Ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστὶν, ἐκ ἔχει δὲ νέον.

ΕΙΣ ΔΙΚΑΙΟΝ.

Ἄνδρὸς δικαίε καρπὸς ἐκ ἀπόλλυται.

Ἄνὴρ, δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,

Ἄλλ' ὅστις, ἀδικεῖν δυνάμενος, οὐ βού-
λεται.

Βάδιζε τὴν δὴθεῖαν, ἡ δὲ δίκαιος ἦς.

Βίου δικαίου γίνεται τέλος καλόν.

Δίκαιος ἴθ' ἵνα καὶ δικαίων δὴ τύχης.
 Δίκαιος εἶναι μᾶλλον, ἢ χριστὸς θέλε.
 Δίκαια δράσας, συμμάχε τούτῃ Θεοῦ.
 Κεῖνεν δίκαιον, μὴ τὸ συμφέρον θέλε.
 Πρὸς εὖ λέγοντας οὐδὲν ἀντιπεῖν ἔχω.
 Τρόπος δίκαιος, κτῆμα τιμιώτατον.

ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ.

Ζῆτει σεαυτῶ δόξαν ἐγκαταλιπεῖν.
 Καλῶς ἀκρίβει μᾶλλον, ἢ πλατεῖν θέλε.
 Κενῆς δὲ δόξης οὐδὲν ἀθλιώτερον.

ΕΙΣ ΔΟΥΛΟΥΣ.

Δέλα δὲ χειρὸν οὐδὲν, οὐδὲ τῷ καλοῦ.
 Εἷς ἐστὶ δέλος οἰκίας ὁ δεσπότης.
 Λυπεῖ με δοῦλος, δεσπότης μεῖζον φρο-
 νῶν.
 Ὡς ἡδὺ δέλω δεσπότης χριστῷ τυχεῖν.

ΕΙΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΝ.

Δρυὸς πεσέσης, πᾶς ἀνὴρ ξυλόμεται.
 Δεῖ τὸς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τὸς δ' εὐ-
 τυχεῖς.
 Ἐπ' ἀνδρὶ δυσυχῆντι μὴ πλάσης κακόν.
 Ἐξ ἡδονῆς γὰρ φύεται τὸ δυσυχεῖν.

Μὴ

Μὴ μβανε δυσυχοῦντι· κοινὴ γὰρ τύχη.
 Μηδέ ποτε σαυτὸν δυσυχῶν ἀπελπίσης.
 Νόμιζε κοινὰ πάντα δυσυχήματα.
 Οἴμοι! τὸ γὰρ ἄφνω δυστυχεῖν μανίαν
 ποιεῖ.

Τῶν δυσυχέντων δῦτυχῆς οὐδεὶς φίλος.

ΕΙΣ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΝ.

Γαστρός δὲ πειρῶ πᾶσαν λωΐαν κρατεῖν.
 Ἡ κοιλία κ' πολλὰ χωρεῖ κ' ὀλίγα.

ΕΙΣ ΕΛΠΙΔΑΣ.

Ἀνὴρ ἀτυχῶν δέ, σώζεται ταῖς ἐλπίσιν.
 Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τὰς κενὰς βροτῶν.
 Ἐλπίζε πάντα μέχρι γήραος, θνητὸς ὢν.

ΕΙΣ ΕΠΑΙΝΟΝ.

Ἦπερ σαυτοῦ μὴ φράσης ἐγκώμια.
 Φίλων ἔπαινον μᾶλλον, ἢ σαυτῶ, λέγε.

ΕΙΣ ΕΥΓΕΝΗ.

Ἀνὴρ ἀρεῖος οὐκ αὖ εἶη δυσγενής.

ΕΙΣ ΕΥΤΥΧΙΑΝ.

Δίκαιον, εὖ φράττοντα μεμνηῖσθαι Θεοῦ.
 Κατ' ἰδίαν φρόνησιν εἰδείς δ' ὕψους.
 Κοινὸν δὲ καλὸν ἐστὶ χρῆσθός τε δ' ὕψους.
 Οὐκ ἐστὶν ὅς τις πάντ' ἀνὴρ δ' ὕψους.
 Πολλοὶ μὲν δ' ὕψους, οὐ φρονέουσι δέ.
 Τὸν δ' ὕψους, καὶ φρονεῖν νομίζομεν.
 Τῷ γὰρ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πα-
 τρίς.

Τῶν δ' ὕψους πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
 Ὡς δ' ὕψους πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι.

ΕΙΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ.

Θνητὸς πεφυκῶς, μὴ φρονῆς ὑπέρθεα.
 Θεὸν σέβει, καὶ πάντα πράξεις ἐνθέως.
 Ὑπὲρ δ' ὕψους καὶ λάλει καὶ μαίνεσθαι.

ΕΙΣ ΕΥΧΗΝ.

Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος Θεός.

ΕΙΣ ΕΡΩΝΤΑ.

Γέρων ἐρασῆς, ἐσχάτη κακὴ τύχη.

ΕΙΣ ΕΧΘΡΑΝ .

Α' θάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε, θνητὸς
ὢν .

Ἐχθροῖς ἀπιστῶν, οὐ ποτ' αὐτὸν πάθοις
βλάβην .

Λόγον παρ' ἐχθρῶν, μὴ ποτ' ἠγάσῃ φίλον .
Ἀγκὰς ἐλεῖν ἔχιν μέλλοντι, ὃ ἐν φρεσὶν
ἔχθος τρέφων ὁμοῖται .

ΕΙΣ ΖΩΗΝ .

Ζῆν βελόμενος, μὴ παύετε θανάτου ἄξια .

Ζῆν αἰσχροῦν, οἷς ζῆν ἐφθόνησον ἢ τύχη .

Πάντες καλῶς ζῆν ἐθέλομεν, ἀλλ' εἰ δυ-
νάμεθα .

Ὡς ἴδου τὸ ζῆν, μὴ φθονέσης τῆς τύχης .

ΕΙΣ ΗΔΟΝΗΝ .

Ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβην .

Ὡς πολλὰ διὰ τὰς ἡδονὰς λυπέμεθα .

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ .

Βροτοῖς ἅπασιν κατθανεῖν ὀφείλεται .

Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος αἰρετώτερος .

Ἡ ζῆν ἀλύπως, ἢ θανεῖν ὕδαιμόνως.
 Θνητὸς πεφυκῶς, μὴ γέλα τεθνηκότα.
 Καλὸν τὸ θνήσκειν, οἷς ὕβειν τὸ ζῆν
 φέρει.

Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν ἔσιν, ἢ ζῆν ἀθλίως.
 Οὐ γὰρ φιλεῖ Θεὸς γ' ἀποθνήσκει νέος.
 Οὐ πώποτ' ἐζήλωσα πολυτελεῖ νεκρόν.
 Τὸ γὰρ θανεῖν οὐκ αἰσχρόν, ἀλλ' αἰσ-
 χῶς θανεῖν.

ΕΙΣ ΘΕΟΝ.

Θεὸς συωργῶν, πάντα ποιεῖ ραδίως.
 Θεῶ θέλοντος, κἄν ἐπὶ ρίπῳ πλέοις.
 Οἱ νοῦς γὰρ ἡμῖν ἔσιν ἐν ἐκάσῳ Θεός.
 Πάντη γάρ ἐσι, πάντα τε βλέπει Θεός.
 Τὸ γὰρ τρέφον με, τῷτ' ἐγὼ κείνω Θεόν.

ΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥΣ.

Ἰατρὸς ἀδόλεσχος, νοσῶντι πάλιν νόσος.
 Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδος μ' ἀπώλεσεν.

ΕΙΣ ΚΑΙΡΟΝ.

Ἄπαντα καιρῷ χάριν ἔχει τρυγῶμενα.
 Καλὸν τὸ καιρῷ παντὸς εἰδούαι μέτρον.
 Καιρὸς γάρ ἐσι πῶν νόμων κρείττων πολὺ.
 Και-

Καιροὶ δὲ καταλύσιν τὰς τυραννίδας.
 Καιρῶν τυχῶν γὰρ, πτωχὸς ἰσχύει μέγα.
 Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος.
 Πολλὰς ὁ καιρὸς ἀνδρᾶς ἐκ ὄντας ποιεῖ.
 Τάχιστα ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.
 Τὸν καιρὸν εὖχεσθαι πάντοτε ἴλεων ἔχειν.
 Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἔστιν, ἐν καιρῶν δοθῆναι.
 Ὡρα τὰ πάντα τῷ βίῳ κείνῳ καλῶς.

ΕΙΣ ΚΑΛΛΟΣ.

Μὴ κρινῶν ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.
 Ὡς ἡδὺ κάλλος, ὅταν ἔχη νέον σώφρονα.

ΕΙΣ ΚΕΡΔΟΣ.

Βίον πορίζεσθαι πάντοτε, πλὴν ἐκ κακῶν.
 Βεβλόμεθα πλουτεῖν πάντες, ἀλλ' οὐ δύναμεθα.
 Βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.
 Ζήτει συνάγειν ἐκ δικαίων τὸν βίον.
 Ἡΐθεος πονηρὸν φεῦγε, καὶ κέρδος κακόν.
 Κέρδος πονηρὸν μὴ λαβεῖν βέλεσθαι ποτέ.
 Κέρδος πονηρὸν ζημίαν ἀεὶ φέρει.
 Τὰ μικρὰ κέρδη μείζονας βλάβας φέρει.
 Τὸ κέρδος ἢ γὰρ κέρδος, ἀνὸς δίκαιον ἢ.
 Τὰ δ' αἰσχροῦ κέρδη συμφορᾶς ἐργάζεται.
 Εἰς

Εἰς Κεῖσιν, καὶ εἰς τὴν
Θείαν Δίκην.

Κατηγορεῖν οὐκ ἔστι, καὶ κείνειν ὁμοῦ.
Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδενά.
Ἄγει τὸ Θεῖον τὰς κακὰς πρὸς τὴν δίκην.
Ἔστι δίκης ὄφθαλμός, ὃς τὰ πάντα ὄρα.
Θεοῦ δὲ πληγῶν οὐχ ὑπερπιδαῖ βροτός.
Λήσειν διὰ τέλους μὴ δόκει, πονηρός ὢν.
Ὁξὺς Θεῶ δ' ὄφθαλμός εἰς τὸ πάντα ὄραν.

Εἰς Κρυφία.

Ἄφεις τὰ φανερά, μὴ δίωκε τ' ἀφανῆ.
Μηδέποτε μηδενὸν αἰσχρὸν ποιήσας ἔλπιζε
λήσειν.
Υπόνοια δεινὸν ἔστιν ἀνθρώποις κακόν.

Εἰς Λιμόν.

Λιμός μέγιστον ἄλγος ἀνθρώποις ἔφυ.
Λιμῶ γὰρ οὐδενὸν ἔστιν ἀντειπεῖν ἔπος.
Πολλῶν ὁ λιμός γίγνεται διδάσκαλος.

Εἰς Λόγον.

Ἰσχυρότερον δέγ' οὐδενὸν ἔστι τοῦ λόγου.
Λόγος γάρ ἔστι λύπης φάρμακον.

Λόγω μ' ἔπεισας, φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.
 Λόγοις ἀμείβε τὸν λόγοις πείθοντά σε.
 Λύπῳ γὰρ εὖνεσ οἶδεν ἰᾶσθαι λόγος.
 Λόγω διοικεῖται βροτῶν βίος μόνῳ.
 Μέγιστόν ἐστιν ὀργῆς φάρμακον λόγος.
 Ὁ λόγος ἰατρός ἐστι τοῦ κατὰ ψυχῆν
 πάθους.
 Ρῆμα παρὰ καιρὸν ῥηθὲν, ἀνατρέπει
 βίον.
 Ρίψας λόγον τίς, ἐκ ἀναιρεῖται πάλιν.
 Ψυχῆς νοσέσης, ἐστὶ φάρμακον λόγος.
 Χωρὶς τότ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὰ καίρια.

ΕΙΣ ΛΥΠΗΝ.

Ἀεὶ τὸ λυπῆν ἐκδίωκε τοῦ βίου.
 Ἄρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη, καὶ βίος.
 Βίῳ ἀλύπως, θνητὸν ὄντ' οὐ ῥάδιον.
 Λύπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίηται νόσος.
 Πλοῖα λιμὴν μὲν, ἀλυπία δ' ὄρμος βίῳ.
 Οὐκ ἐστὶ λύπης χεῖρον ἀνθρώποις κακόν.
 Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρός ἐστιν εὐτυχοῦς.

ΕΙΣ ΜΕΘΗΝ.

Καλὸν τὸ νήφειν, ἢ τὸ πολλὰ κραιπαλαῶν.
 Ὁ πολὺς ἀκρατος μίκρ' ἀναγκάζει φρο-
 νεῖν.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

Θνητὸς πεφυκῶς, τοῦπίσω πειρῶ βλέ-
πειν.

Μένει δ' ἕκαστον, τοῦθ' ὅπερ μέλλει πα-
θεῖν.

Μή μοι γνῶσιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμ-
φέρει.

Οὐδεὶς τὸ μέλλον ἀσφαλῶς βουλεύεται.

ΕΙΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ.

Ἡ δὲ μετάνοια γίγνεται ἀνθρώποις κείσις.

ΕΙΣ ΜΕΤΡΙΟΤΗΤΑ.

Ἀνθρώπον ὄντα σαυτὸν ἀναμίμνησκέαι.
Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῶ μό-
νον.

Εἰ θνητὸς εἶ, βέλτιστε, θνητὰ κὴ φρόνει.

Ἐν δ' ἄποροσηγόροισιν ἔσιτις χάρις.

Ἴσος μὲν ἴδι πᾶσι, κἂν πρὸς χηρῆς βίῳ.

Σωτηρίας σημεῖον ἡμερος τρόπος.

Τὸ γνῶθι σαυτὸν πανταχῶ ἔσι χηρῆσιμον.

ΕΙΣ ΜΗΤΡΥΙΑΝ.

Δεινότερον οὐδὲν ἄλλο μητρυῆς κακόν.

ΕΙΣ ΝΕΟΤΗΤΑ.

Ἀκμὴ τὸ σωώλον οὐδὲν αἴθρας διαφέρει.
 Μέμνησο νέος ὦν, ὡς γέρων ἔση ποτέ.
 Νέος πεφυκώς, πολλὰ χριστὰ μαύθανε.
 Νέω δὲ σιγαῖν μάλλον, ἢ λαλεῖν ᾠρέπει.
 Νέος ὦν, ἀκείν τῶν γεραιτέρων θέλε.

ΕΙΣ ΝΟΜΟΥΣ.

Ἰσχυρόν ὁ νόμος ἐστίν, ὡς ἄρχοντ' ἔχη.
 Νόμῳ τὰ πάντα γίνεται, καὶ κείνεται.
 Νόμοις ἔπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλόν.
 Βίας παρέσης, εἰδὲν ἰσχύει νόμος.
 Ρήτωρ πονηρὸς τὰς νόμους λυμαίνεται.

ΕΙΣ ΞΕΝΟΥΣ.

Ξένους πρῶντας μὴ παραδράμης ἰδῶν.
 Ξένοις ἐπαρκῶν, τῶν ἴσων τούτῃ ποτέ.
 Ξενίας ἀεὶ φρόντιζε, μὴ καθυσέρει.
 Ξενοισι πισοῖς, πισὸς ὦν γίγνη φίλος.
 Πόσῳ ἀδικήσεις μηδέ ποτε, καιρὸν λαβῶν.

Ἐνίῳ μάλισα συμφέρει τὸ σωφρονεῖν.
Ἐνός ὦν, ἀπαράγμων ἴδι, καὶ παράξεις
καλῶς.

Ἐνόν προτιμᾶν μᾶλλον ἀνθρώποις ἔθος.
Ἐνόν δὲ σιγαῖν κρεῖττον, ἢ κεκραγείαι.
Ἐνός πεφυκῶς, τὸς ξυνοδόχας σέβει.
Ἐνέες ξενίζε· καὶ σὺ γὰρ ξένος γ' ἔσῃ.
Πλαυή βίον τίθεισι σωφρονέστερον.

ΕΙΣ ΟΡΚΟΝ.

Ἀνδρῶν δὲ φαύλων ὄρκον εἰς ὕδωρ γράφε.
Θεὸν ἐπιορκῶν μὴ δόκει λεληθείαι.
Ὄρκον δὲ φεῦγε, καὶν δικαίως ὀμνύης.

ΕΙΣ ΟΡΓΗΝ.

Ἀνθρώπος ὦν, γίγνωσκε τῆς ὀργῆς κρα-
τεῖν.

Γίγνου δ' ἐς ὀργλῶ μὴ ταχύς τ', ἀλλὰ
βραδύς.

Βλάπτει τὸν ἀνδρα θυμὸς εἰς ὀργλῶ πε-
σών.

Ζήσεις βίον κράτισον, αὐτὸν θυμῶ κρατῆς.

Θυμῶ κρατῆσαι, καὶ πιθυμίας, καλόν.

Νίκησον ὀργλῶ, τῶ λογίζεσθαι καλῶς.

Ὄργῆ δὲ πολλὰ δρᾶν ἀναγκάζει κακά.

Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βουλεύεται.

Ὄργη φιλέντων μικρὸν ἰσχύει χρόνον.
 Ὄργω ἑταίρα, καὶ φίλα πειρῶ φέρειν.
 Φύγειν αἰεὶ δεῖ δεσπότης θυμουμένους.

ΕΙΣ ΠΑΙΔΑΣ.

Αὐθαίρετος λύπη ἐστὶν ἢ τέκνων απορά.
 Μακάριόν ἐστιν, γιόν εὐτακτον τρέφειν.
 Μακάριος, ὅστις δ'τύχησεν εἰς τέκνα.
 Στύλος γὰρ οἴκα παῖδες εἰσὶν ἄρρ'νες.
 Φιλίας μέγιστος δεσμός αἱ τέκνων γοναί.

ΕΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΝ.

Ἀναφαίρετον κτῆμα ἐστὶ παιδεία βροτοῖς.
 Ἄπαντας ἢ παιδούσις ἡμέρους ποιεῖ.
 Βραβεῖον ἀρετῆς ἐστὶν δ'παιδούσια.
 Βλέπων πεπαιδούμ' εἰς τὰ τῶν ἄλλων
 κακά.
 Γράμματα μαθεῖν δεῖ, καὶ μαθόντα, νῦν
 ἔχειν.
 Διπλῆν ὄρωσιν οἱ μαθόντες γράμματα.
 Βακτηρία γὰρ ἐστὶ παιδεία βίη.
 Κάλλιστόν ἐστὶ κτῆμα παιδεία βροτοῖς.
 Καὶ τοῖς ἀχροίοις ἐστὶ παιδείας λόγος.
 Καλὸν δὲ καὶ γέροντι μανθάνειν σφόδρα.
 Τιμὴ πέφυκε πᾶσι παιδεία βροτοῖς.
 Ὁ γράμματ' εἰδώς, καὶ περισσὸν νῦν ἔχει.

Ο σοφός ἐν αὐτῷ περιφέρει τὴν ἐσίαν.
 Ο μὴ δαρεὶς ἀνθρώπος, ἔ παιδίδεται.
 Ο γραμμάτων ἀπειρος, ἔ βλέπει βλέπων.
 Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον.
 Σοφοῖς ὁμιλῶν, καὐτὸς ἐκβήσῃ σοφός.
 Σοφία γάρ ἐστι καὶ μαθεῖν ὃ μὴ νοεῖς.
 Σοφῷ παρ' ἀνδρὶ πρῶτον εὐρέθη λόγος.
 Σοφός γάρ ἐδεῖς, ὃς τὰ πάντα προσκό-
 πτει.

Σοφία δὲ πλῆτους κτῆμα τιμιώτερον.
 Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθά-
 νειν.

Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας.
 Ὡς ἐδὸν ἢ μάθησις, ἀν μὴ νῦς παρῆ.

ΕΙΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΝ.

Ἀπαντες ἐσμὲν εἰς τὸ νυθετεῖν σοφοί.
 Αὐτοὶ δ' ἀμαρτανόντες, ἔ γινώσκομεν.

ΕΙΣ ΠΕΝΙΑΝ.

Πενία δ' ἀγνώμονάς γε τὸς πολλὰς ποιεῖ.
 Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλατεῖν κα-
 κῶς.

Λεπτῶς καλῶς ζῆν κρεῖσσον, ἢ λαμπρῶς
 κακῶς.

Μισῶ πάντα πλασίω δωρέμενον.

Πενίαν φέρειν, οὐ παντός, ἀλλ' ἀνδρὸς
σοφῆ.

Πενήτας ἀργὰς εἰ τρέφει ραθυμία.

Πενία δ' ἀτιμον καὶ τὸν δ' ἄγνοιαν ποιεῖ.

Πενίαν φέρειν, καὶ γῆρας, ἐστὶ δύσκολον.

Οὐδὲν πενίας βαρύτερόν ἐστι φορτίον.

Τῶν γὰρ πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοί.

ΕΙΣ ΠΙΣΤΙΝ.

Μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πισθεῖν αἰεὶ.

ΕΙΣ ΠΛΕΟΝΕΞΙΑΝ.

Ἰσότητα δ' αἰρῶ, πλεονεξίαν φεῦγε.

Κακὸν μέγιστον ἐν βροτοῖς ἀπλησία.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΟΝ.

Διύαται τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρωπούς
ποιεῖν.

Διύαμις πέφυκε τοῖς βροτοῖς τὰ χρή-
ματα.

Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήμαθ', ἔξομεν φίλους.

Ἡδιστόν ἐστι τῶν ὑπαρχόντων κρατεῖν.

Μέμνησο πλουτῶν τὰς πενήτας ὠφελεῖν.

Μὴ απευθε πλετεῖν, μὴ πένης γινῆ ταχύ.

Πλέττω πεποιθώς, ἀδίκᾳ μὴ πειρῶ ποιεῖν.

Ρ'άθυμος ὢν σὺ πλέσιος, πρῆνις ἔση.
Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα, κ' αἶδε πύλας.

ΕΙΣ ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΣΤΗΝΗΝ.

Πολυπραγμονεῖν τ' ἀλλότρια μὴ βούλου
κακά.

Πολλοὶ σχολῶν ἄγουσιν εἰς τὰ χείρονα.
Τὸ πολλὰ πράττειν ἐστὶ πανταχοῦ σα-
πρόν.

Τὸ πολλὰ πράττειν, κωδῖνας πολλὰς ἔ-
χει.

ΕΙΣ ΠΟΝΗΡΟΥΣ.

Ἄνὴρ πονηρὸς δυσυχεῖ, κὰν δὴ τυχῆ.

Ἄνδρὸς πονηροῦ φεῦγε σιωδίαν αἰεὶ.

Ἄσυλλόγιστόν ἐστιν ἡ πονηρία.

Ἄνουθέτητόν ἐστιν ἡ πονηρία.

Ἄνδρὸς πονηροῦ σπλάγχχνον οὐ μαλάσσει-
ται.

Δύσμορφος εἶλω μᾶλλον, ἢ καλὸς κακός.

Τὸν δόλιον ἄνδρα φεῦγε παρ' ὅλον τὸν
βίον.

Ἐαυτὸν εἰδὲς ὁμολογεῖ, κακῆργος ὢν.

Ἡ' θη πονηρὰ τὴν φύσιν διασρέφει.

Θεὸς δικαίοις ἔργοις ἤδεται κ' ἐκ ἀδίκοις.

Κακοῖς ὁμιλῶν, καὐτὸς ἐκβήσῃ κακός.

Κακῶ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
 Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος, καὶ θανῶν κολάζεται.
 Κακῶ σὺν ἀνδρὶ μηδ' ὅλως ὁδοιπόρει.
 Πονηρὸν ἀνδρα μηδέ ποτε ποιῶ φίλον.
 Φθείρασιν ἢ θη χησά ὀμιλίαι κακαί.
 Φασὶ κακίστους οἱ πονηροὶ τῶς καλῆς.
 Χρηστὸς πονηροῖς ἔ τιτρώσκεται λόγοις.
 Ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἢ θεσιν.
 Ὡς πάντα τιμῆς ἐσι, πλὴν κακῶ τρόπε.

ΕΙΣ ΠΡΟΣΟΧΗΝ.

Εἰ μὴ φυλάσσεις μίκρ', ἀπολείς τὰ μεί-
 ζονα.
 Τῆς ἐπιμελείας πάντα δῆλα γίγνεται.

ΕΙΣ ΣΙΩΠΗΝ.

Γλώσσης μάλις α πάντα χῶ πειρῶ κρατεῖν.
 Γλώσση ματαία ζημία προσγίνεται.
 Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
 Ἐνίοις τὸ σιγᾶν ἐσι κρεῖττον τῶ λέγειν.
 Εὐκαταφρόνητόν ἐσι σιγηρὸς τρόπος.
 Ἡ γλώσσα πολλὰς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.
 Ἡ λέγετι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχε.
 Πολλοῖς ἀπόκλεισις ἢ σιωπὴ τυγχάει.
 Ἡ γλώσσα πολλῶν ἐσιν αἰτία κακῶν.
 Ἡ δὲ σιωπᾶν, ἢ λέγειν ἀμείνονα.
 Κρεῖτ-

Κρεῖττον σιωπᾶν ἢ λαλεῖν, ἂ μὴ ἀρέπει.
 Οὐδὲν σιωπῆς ἔστιν χρησιμώτερον.
 Σιγή ποτ' ἔστιν αἰρετωτέρα λόγου.
 Οὐ δεῖ σιωπᾶν, κὴ λαλεῖν ὅπου χρεῶν.

ΕΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ.

Βροτοῖς ἅπασιν ἡ σιωεῖδησις Θεός.

ΕΙΣ ΤΕΧΝΗΝ.

Λιμῶ ἀτυχίας ἔστιν ἀνθρώποις τέχνη.
 Τύχη τέχνῳ εὐρηκας, ἔ τέχνη τύχῳ.

ΕΙΣ ΤΙΜΗΝ.

Τιμώμενοι γὰρ πάντες ἴδονται βροτοί.

ΕΙΣ ΤΟΛΜΑΝ.

Εὐτολμος εἶναι κέινε, τολμηρὸς δὲ μή.
 Ἔστι τὸ τολμᾶν, ὧ φίλ', ἀνδρὸς ἔ σοφῆ.
 Προπέτεια πολλοῖς ἔστιν αἰτία κακῶν.
 Τὸ πολλὰ τολμᾶν, πολλὴ ἁμαρτάνειν ποιεῖ.

ΕΙΣ ΤΥΧΗΝ.

Ἀνθρώπος ὢν, μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.
 Βέ-

Βέβαιον ἔδεν ἐν βίῳ δοκεῖ πέλειν.
 Δὲς τῆ τύχῃ τὸ μικρὸν, ἐκλήψῃ μέγα.
 Δυσπαροκολούθητον δὲ πράγμα ἔσθ' ἡ τύ-
 χη.

Θεῶ μάχεσθαι δεινὸν ἐστὶ, καὶ τύχη.
 Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δ' ἀφαιρεῖται τύ-
 χη.

Πολλοὺς κακῶς πράσσοντας, ὤρθησε
 τύχη.

Πᾶσι γὰρ εὖ φρονῆσιν συμμαχεῖ τύχη.
 Ρέγγει παρούσης τῆς τύχης τὰ πράγ-
 ματα.

Στρέφει δὲ πάντα τὰν βίῳ μικρὰ τύχη.
 Τύχης τὰ θνητῶν πράγματα, ἐκ δὲ βελτίας.
 Ταυτόματον ἡμῶν καλλίῳ βουλεύεται.
 Τὰ θνητὰ πάντα μεταβολὰς πολλὰς ἔ-
 χει.

Χειμῶν μεταβάλλει ῥαδίως εἰς δῦδιαν.
 Ὡς ποικίλον πράγμα ἐστὶ καὶ πλανίον,
 τύχη.

ΕΙΣ ΥΒΡΙΝ.

Δύσμοιρος ἴσθι μᾶλλον, ἢ κακηγόρος.
 Ζίφος τιτρώσκει σῶμα, τὸν δὲ νοῦν λό-
 γος.

Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, αὐτὸ μὴ προαποιῆ.

ΕΙΣ ΥΓΕΙΑΝ.

Οὐκ ἔσθ' ὑγείας κρεῖττον ἔδον ἐν βίῳ.
Υγεία, καὶ νῆς, ἔσθ' ἀτὰρ τῷ βίῳ δύο.

ΕΙΣ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑΝ.

Ἀλαζονείας ἔτις ἐκφύγει δίπλω.
Ὅτ' ἄτυχεῖς μάλισα, μὴ μέγα φρόνει.

ΕΙΣ ΥΠΝΟΝ.

Υπνος δὲ θανάτουτις προμελέτησις πέλει.
Υπνος δὲ πᾶσιν ἐστὶν ὑγεία βίου.
Υπνος τὰ μικρὰ τῷ θανάτῳ μυσήρια.
Υπνος πέφυκε σώματος σωτηρία.
Υπνος δὲ πείναν τὴν καπέσχατον δαμά.

ΕΙΣ ΥΠΟΜΟΝΗΝ.

Ἄνδρὸς τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν.
Ἐνεγκε λύπῃ καὶ βλάβῃ ἑρρωμένως.
Κέφως φέρειν δεῖ τὰς παρεσώσας τύχας.
Νίκα λογισμῷ τὴν παρεῖσαν συμφορὰν.
Πειρῶ τύχης ἀγνοίαν δ' ἄχερῶς φέρειν.
Ρᾶον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν.
Στερρῶς φέρειν καὶ συμφορὰν τὴν ἀγενῆ.
Τὴν

Τὴν τῶν κρατύντων μάθε φέρειν ἔξασίαν.
 Φρονῆντός ἐστι, ζημίαν ῥᾶον φέρειν.
 Φέρειν ἀνάγκη θνητὸν ὄντα τὴν τύχην.

ΕΙΣ ΦΘΟΝΟΝ.

Αὐτὸς πενωθεὶς, τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνοι.

ΕΙΣ ΦΙΛΟΥΣ.

Ἄδικον τὸ λυπεῖν τὰς φίλους ἐκουσίως.
 Ἄπασιν εὖ πράττεσιν ἠδομαι φίλοις.
 Ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι.
 Βέβαιος ἴσθι, καὶ βεβαίως καὶ φίλοις.
 Δεῖ τὰς φιλεῖντας πίσιν, καὶ λόγους ἔχειν.
 Ἐν τοῖς δὲ δεινοῖς, χρημάτων κρείττον
 φίλος.

Εὖχος δ' ἔχειν τι, καὶ αὐτὸ ἔχεις, ἔξεις φίλος.
 Ἐν τοῖς κακοῖς δὲ τὰς φίλους ἀεργέται.
 Ἴσον θεῶν σε τὰς φίλους τιμᾶν θέλε.
 Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
 Κεῖναι φίλος ὁ καιρὸς, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
 Καλὸν τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἀμαρτάνειν.
 Καλὸν θέαμα δ' ἐστὶν εὖ πράττων φίλος.
 Κακὸν φέρουσι καρπὸν οἱ κακοὶ φίλοι.
 Ἡ τῆ βίᾳ κοινωνία, μακροτέραν τὴν φιλίαν
 ποιεῖ.

Δίαν φίλων σεαυτὸν, καὶ ἔξεις φίλον.

Μὴ

Μὴ φεῦγ' ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.
 Μακάριος, ὅς τις ἔτυχε γυναικὸς φίλου.
 Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτής.
 Νόμιζ' ἀδελφὸς τὸς ἀληθινὸς φίλους.
 Οὐκ ἔσιν ἔδεις, ὅς τις ἔχ' αὐτὸν φιλεῖ.
 Ὀργῆς χάριν, τὰ κρυπτὰ μὴ ἐκφάνῃς
 φίλου.

Οὐκ ἔσιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.
 Πειρῶ φίλοισι μὴ κακός γ' εἶναι φίλος.
 Πολλοὶ τραπέζης, ἐκ ἀληθείας φίλοι.
 Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν δρέσκει φί-
 λους.

Φίλον δι' ὀργῶν ἐν κακοῖς μὴ παρίδης.
 Φίλος φίλῳ γὰρ συμπονῶν αὐτῷ πονεῖ.
 Φίλου τρόπους γίνωσκε, μισήσης δὲ μή.
 Φίλος με βλάπτων ἔδὲν ἔχθρῶ διαφέρει.
 Φίλους ἔχων, νόμιζε θησαυρὸς ἔχειν.
 Φιλεῖ δ' ἑαυτῶ πλεῖον ἔδεις ἔδονα.
 Φιλίας δικαίας κτῆσις ἀσφαλεστάτη.
 Φίλον βέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβῆ.

ΕΙΣ ΦΙΛΟΠΟΝΙΑΝ.

Ἔργοις φιλόπρονος ἴσθι, μὴ λόγοις μό-
 νον.

Ἐν μυρίοις τὰ καλά γίγνεται πόνοις.
 Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας δ' τυ-
 χεῖν.

Φιλόπονος ἴδι, κὲ βίον κτήση καλόν.
 Ὡς ἠδὲ τοῖς σοφοῖσι μεμνηῖσθαι πόνων.
 Ὡς πολλὰ θνητοῖς ἢ σχολὴ ποιεῖ κακά.
 Αὐτὰ σε διδάσκει τῷ βίῳ τὰ πράγματα.

ΕΙΣ ΦΡΟΝΗΣΙΝ.

Ἄγαθὸν μέγιστον ἢ φρόνησις ἐστ' αἰεί.
 Ἄνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
 Ἄριστόν ἐστι πάντ' ἐπίσασθαι καλά.
 Ἄν εὖ φρονῆς, τὰ πάντα γ' ὕδαίμων
 ἔσῃ.

Ἀεὶ κρατιστόν ἐστι τ' ἀσφαλέστατον.
 Ἐνιοὶ κακῶς φρονῶσι, πράσσοντες καλῶς.
 Ἐμπειρία γὰρ τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.
 Ἡδύγε πατὴρ φρόνησιν αὐτ' ὀργῆς ἔχων.
 Ἡδιστόν ἐστιν, ὅτι χεῖρα νῦν ἔχειν.
 Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις ἔχ' αὐτῷ σοφός.
 Χαῖρε τοῖς ἐλέγχασί σε μᾶλλον, ἢ τοῖς
 κολακίαισι.

Σιωπῆς πεφυκῶς, φεῦγε τὴν κακουργίαν.
 Ὁ παρ' ἡλικίαν νῆς μῖσος ἔξεργάζεται.
 Οὐδεὶς δ' νοεῖς μὲν οἶδεν, ὃ δὲ ποιεῖς
 βλέπει.

Οὐ πανταχῆ δ' ὁ φρόνιμος ἀρμόττειν δο-
 κεῖ.

Τὸ, Μιδεὺν εἰκῆ, πανταχῆ ἐστὶ χρήσιμον.
 Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις ὁ νῆς.

Ὡς εἶδεν ἢ μάθησις, ὡς μὴ νῆς παρῆ.

ΕΙΣ ΦΥΣΙΝ.

Ἡ δ᾽ ἄρα πάντα καὶ κομίζεται φύσις.
 Ἡ φύσις ἐκάστω γὰρ γένεσ ἐσὶ πατρίς.
 Ἡ φύσις ἀπάντων τῶν διδαγμάτων κρα-
 τεῖ.

Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον.

ΕΙΣ ΧΡΟΝΟΝ.

Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.
 Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.
 Πάντ' ἀνακαλύπτων ὁ χρόνος πρὸς φῶς
 φέρει.

Σύμβουλος εἰδὲς ἐστὶ βελτίων χρόνου.
 Χρόνῳ τὰ πάντα γίννεται, καὶ κείνεται.
 Χρόνος δίκαιον ἀνδρα δεικνύει μόνος.
 Χρόνος δ' ἀναιρεῖ πάντα, καὶ λήθην ἄγει.

ΕΙΣ ΧΡΕΟΣ.

Λαβῶν ἀπόδος, ἀνθρώπε, καὶ λήψῃ πάλιν.

Τὰ δάνεια δούλους τὸς ἐλευθέρους ποιεῖ.

ΕΙΣ ΨΕΥΔΟΣ.

Ψεῦδοσ ἔδειξ λαμπραίνει πολὺν χρόνον.
 Ψεῦδους διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.
 Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς σοφός, καὶ χρήσιμος.

ΕΙΣ ΨΟΓΟΝ.

Ἡ΄Ψους δικαίου φαῦλος ἔ φαύει λόγος.
 Νικᾷ γὰρ αἰεὶ διαβολὴ τὰ κρείττονα.
 Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν, καὶ ψέγειν, ἀνδρὸς κακῆ.

ΕΙΣ ΨΥΧΗΝ.

Ψυχὴν ἔθιξε πρὸς τὰ χρυσὰ πράγματα.
 Ψυχῆς τιμὴ μάθησις καὶ νῆς συντεταγμέ-
 νος ἐπὶ φρόνησιν.
 Πολλοῖσι θνητῶν ἢ μὲν ὄφισ εὐγενής, ὁ
 νῆς δὲ ἐν αὐτῇ, δυσγενής δέρισκεται.
 Νῆν γὰρ θεάσασθαι· ἔδεν τῆς διμορφίας
 ὄφελος, ὅταν τίς μὴ φρένας ἔχη.
 Πλεῖτον μὲν πλατῆντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ
 πένητος.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΜΟΝΟΣΤΙΧΩΝ ΓΝΩΜΩΝ.

ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ
ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

Χίων Ματείδι. Α΄.

Ο ἀποδιδές σοι τὰ γράμματα Ἀρχέ-
πολις ὁ Δήμνιος, ἐμποροδόμνος εἰς τὸν
Πόντον, ἐδεήθη μου, ὅπως αὐτὸν συστή-
σαιμί σοι· ἐγὼ δὲ ἄσμενος ἐδεξάμην,
καὶ οὐδὲ φίλος μοι ὢν ἐτύγχανε· κέρδος
οὐ μὲγα ᾤήθην, ἀφορμῶ λαβεῖν τοῦ
ποιῆσαι τινα φίλον, μὴ ὄντα πρότερον·
εἰς δὲ κέρδος συλλήψη μοι καὶ σὺ, φιλα-
θρῶπως αὐτὸν εἰσδεξάμενος. Πείθομαι
δὲ καὶ μέτριον ἐμπορον εἶναι· καὶ γὰρ φι-
λοσοφίας πρότερον, εἶτα ἐμποροῦται.

Φίλιππος Ἀριστοτέλει εὖ πράττειν. Β΄.

Ἰδι μοι γεγονότα γίόν. Πολλῶ σου τοῖς Θεοῖς χάριν ἔχω, ἔχ ἔτις ἐπὶ τῆ γονήσει τοῦ παιδός, ὡς ἐπὶ τῶ κατὰ τῶ σῶ ἡλικίαν αὐτὸν γεγονότα. ἐλπίζω γὰρ αὐτὸν ὑπὸ σε τραφέντα, καὶ παιδύθοντα, ἄξιον ἔσεσθαι καὶ ἡμῶν, καὶ τῆς τῶν πραγμάτων διαδοχῆς.

Διογνήης ὁ Κυωικός Ἀπολλήξειδι. Γ΄.

Ἐνέτυχόν σοι περὶ οἰκίσεως, καὶ χάρις ὑποσχοσμένη· κοχλίαν δὲ θεασάμενος, εὖρον οἰκῆσιν ἀλεινῶ. Ἀπολέλυσο οὖν τῆς ὑπηρεσίας, καὶ σύγχαيره ἡμῖν τῶ φύσιν δέξικουσι.

Μελισίππῳ. Δ΄.

Ἦκρόν σου λελυπῆσθαι ὅτι τὰ Ἀθηναίων τέκνα πληγὰς ἡμῖν ἐνέτεινε μεθύοντα, καὶ δεινὰ πάσχειν, εἰ σοφία πεπαρώνηται. Εὖ δὲ ἴδι, ὅτι τὸ Διογνήης μὲν ἐπλήχθη σῶμα ὑπὸ τῶν μεθύοντων, ἀρετὴ δὲ οὐχ ἠσχυώθη, ἐπεὶ μήτε κοσμεῖσθαι πέφυκεν ὑπὸ φαύλων, μήτε
αι=

αἰσχυρέσθαι. Διογενῆς μὲν δὴ ἔχ' ὑβεί-
δη, κακῶς δ' ἔπαθεν ὁ Ἀθηναίων δῆ-
μος, ἐν ᾧ τινὲς ἔδοξαν ἀρετῆς ὑπεριδεῖν.

Ἀπολλήξειδι. Ε΄.

Μηνόδωρον Φιλόσοφον παρεκάλεσάν με
συστῆσαί σοι Μεγαρικοὶ νεανίσκοι. Γε-
λοιοτάτῳ σύσασιν· ὅτι μὲν γὰρ ἀνθρώ-
πος ἔστιν, ἐκ τῶν εἰκόνων εἶση· εἰ δὲ καὶ
Φιλόσοφος, διὰ βίου, ἢ λόγου· ὁ γὰρ
καθ' ἡμᾶς σπερδαῖος δι' ἑαυτῆ συνίσταται.

Κράτης τοῖς ἐταίροις. Σ΄.

Μελέτω ὑμῖν τῆς ψυχῆς, τοῦ δὲ σώ-
ματος, ὅσον ἀνάγκη· τῶν δ' ἔξω μηδ' ὅ-
σον. Εὐδαιμονία γὰρ ἔχ' ἡδονή, δι' ἧν
τῶν ἐκτὸς χεῖρα, ἀλλ' ἀρετὴ μετ' οὐδενός
τῶν ἐκτὸς τελεία.

Τοῖς αὐτοῖς. Ζ΄.

Καλὸν νόμος, ἀλλ' ἔ κρείττον Φιλοσο-
φίας· ὁ μὲν γὰρ βιάζεται μὴ ἀδικεῖν,
ἡ δὲ διδάσκει. Ὅσα δὲ χεῖρόν ἐστιν ἀ-
νάγκη τὶ ποιεῖν τοῦ ἐκουσίως, τοσούτω
καὶ νόμος Φιλοσοφίας. Ὡς τε διὰ ταῦ-
τα

τα φιλοσοφεῖτε, καὶ μὴ πολιτεύεσθε.
Κρεῖττον γάρ, δι' ἧς διδάσκονται ἀνθρώποι
δικαιοπραγεῖν ἐπίστασθαι, ἢ δι' ἧς
ἀναγκάζονται μὴ ἀδικεῖν.

᾽Ωριγόνει. Η'.

Οὐ ποιεῖ ἀγρὸς σπουδαίους, εἰδὲ ἀστὺ
φαύλους, ἀλλ' αἱ σὺν τοῖς ἀγαθοῖς, καὶ
κακοῖς διατριβαί. Ὡς εἰ βέλει ἀγαθὸς,
καὶ μὴ κακὸς γενέσθαι σοι τὰς παῖδας,
πέμπε μὴ κατ' ἀγρὸν, ἀλλ' εἰς Φιλοσόφου,
ἵνα καὶ αὐτοὶ βαδίζοντες, τὰ καλὰ ἐκμά-
θωσιν· ἀσκητὸν γὰρ ἀρετῆ, καὶ ἐκ αὐτόμα-
τον ἐμβαίνει τῇ ψυχῇ, ὡσπερ κακία.

Ἀπολλώνιος ὁ Θουανδρὸς Εὐφράτη. Θ'.

Ἐμοὶ πρὸς Φιλοσόφους ἐστὶ φιλία·
πρὸς μὲν τοὺς σοφιστὰς, ἢ γραμματιστὰς,
ἢ τι τοιοῦτο γένος ἕτερον ἀνθρώπων κακο-
δαιμόνων, ἔτε νῦν ἐστὶ φιλία, μήθ' ὕσε-
ρόν ποτε γένοιτο. Τάδε μὲν οὐκ εἰς πρὸς
σέ, πλὴν εἰ μὴ καὶ σὺ τῶν εἰς ἐκεῖνα
δέ, ἀ πᾶν πρὸς σέ· θεράπδός σου τὰ
πάθη, καὶ πειρῶ Φιλόσοφος εἶναι, καὶ μὴ
φθονεῖν τοῖς ὄντως φιλοσοφοῦσιν· ἐπεὶ-
σοι καὶ γῆρας ἤδη πλησίον, καὶ θάνατος.
Φά-

Φάλαρις Λακείτω . Ι΄.

Ἄχθομένω μὲν σοι βαρέως ἐπὶ τῇ τῆ παιδὸς τελευτῇ, πᾶσα συγγνώμη. Καὶ γὰρ δὲ σφόδρα συμπαθῶν, ὡς εἰς τῶν οἰκείων τὸ συμβεβηκὸς ἠγέμενος, μεῖζον ἄχθομαι, καίτοι στερρότερα φύσει πρὸς τὰ τοιαῦτα χρώμενος, διὰ τὸ μηδὲν ὄφελος ὄρᾶν, μηδὲ τοῖς ἀμέτρως ἀνιωμένοις. Παραμυθία δὲ ἔσω σοι μεγάλη τῆς ἐπ' αὐτῷ συμφορᾶς· πρῶτον μὲν ὅτι ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζόμενος ἐν πολέμῳ σω ἀριστεία τέθνηκεν, εἶθ' ὅτι νικῶν, καλλίστῃ τέλει ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης ἠξίωται. Τὸ δὲ τελευταῖον, ὅτι μηδὲν ἀμαρτῶν παρὰ τὸν βίον, ὑπεσφράγισε τὴν ἰδίαν ἀρετὴν θανάτῳ. Ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ ζῆν ἀγαθός, ἀδύηλον εἰ μεταβαλεῖ πρὸς τὸ χειρόν· αἱ τύχαι γὰρ ἀνθρώπων τὸ πλείστον, ἔχαι γινώμαι κρατῆσιν· ὁ δὲ τελευτήσας ἀκατηγόρητος, ἐν τῷ καλλίστῳ σχήματι τῆς δόξης καθίδρυται. Νομίσας ἐν ἀξίας παρ' αὐτῆ χάριτας ἀπειλησύναι γενέσεως, καὶ ἀνατροφῆς, τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν μέχρι τέλους αὐτὸν γεγονέναι, ταύτῃ αὐτῷ τὴν ἀμοιβὴν ἀντίδος, τὸ πράως καὶ δ' ἄπαρηγορήτως τὴν ἐπ' αὐτῷ λύπην ἐνεγκεῖν.

Παυ-

Παυρόλα. ΙΑ΄.

Τὰ μὲν παρὰ Πατρὸς εἰς Υἱὸν ἔσχη-
 κας δίκαια, Παυρόλα· τὰ δὲ ἐκ σὲ Πα-
 τρι δυνάμενος οὐκ ἀντιπαρέχων, ἀμαρ-
 τάνεις· πυνθάνομαι γάρ σε παιδείας, ὃ
 πολλάνεις ἐμεμφάμην, ἐκ ἐπιμελεῖσθαι.
 Ἄλλω δὲ χάριν οὐκ ἐπιζητῶ λαβεῖν
 παρὰ σοῦ, ταύτης ὑστερήσας. Ἴσθι δὲ
 ὅτι καὶ τὸ παιδείας συμφέρον, εἰ καὶ χα-
 εῖσασθαι βουληθῆς, ἐχ' ὁ ληψόμενος τὴν
 χάριν, ἀλλ' ὁ δῶσων μᾶλλον καθεξεί.

Λιβανίος Βασιλείῳ. ΙΒ΄.

Οὐπω μοι τῆς λύπης ὑφῆκας, ὡς τε
 μεταξύ θάφοντα τρέμειν. Ἄλλ' εἰ μὲν ὑ-
 φῆκας, τί ἐκ ἐπισέλλεις, ὃ ἄρισε, εἰ
 δὲ κατέχεις ἔτι (ὃ πάσης λογίας ψυ-
 χῆς καὶ τῆς σῆς ἀλλότριον) πῶς ἄλλοις
 κηρύττων, μέχρι δυσμῶν ἡλίου μὴ χρῆ-
 ναι φυλάττειν λύπην, ἐν πολλοῖς ἡλίοις
 ἐφύλαξας; ἢ τάχα ζημιῶσαί με προεί-
 λθ; τιμωρεῖσθαί με βέλει, τῆς μελιχρᾶς
 σε φωνῆς ἀποσερῶν; Μὴ σύγε, ὃ γυν-
 ναῖε, ἀλλὰ γνοῦ πρᾶος, καὶ δὸς ἀπο-
 λαύειν τῆς παγχρύσου σου γλώττης.

Βα-

Βασίλειος Ὀλυμπίῳ. ΙΓ'.

Ἐγγραφες ἡμῖν πρότερον μὲν ὀλίγα, νῦν δ' ἐδὲ ὀλίγα, καὶ ἔοικεν ἢ βραχυλογία προῖδσα τῷ χρόνῳ, παντελῆς γίνεσθαι ἀφωνία. Ἐπαύεσθε τοίνυν ἐπὶ τὸ ἔθος, ὡς ἐκ ἔτισοι μεμψόμεθα λακωνίζοντι πρὸς ἡμᾶς διὰ γραμμάτων· ἀλλὰ καὶ τὰ μικρὰ γράμματα, σύμβολα ὄντα τῆς μεγάλης σε διαθέσεως, πολλὰ ἄξια ποιησόμεθα· μόνον ἐπίσελλε ἡμῖν.

Ἀνεπίγραφος. ΙΔ'.

Ὅτι σε φιλῶ, οἷς ἐπιστέλλω μάθε· ὅτι με μισεῖς, οἷς σιωπᾶς ἔγνω. Γράφε δὲ καὶ τὰ λοιπὰ, καλάμῳ, καὶ μέλανι, καὶ βραχεῖ χάρτῃ, φιλεῖντας φιλῶν.

Ἀνεπίγραφος. ΙΕ'.

Ἐν γνώεσμα τῆ ζῆν, ὁ λόγος. Πῶς δὲ σὺ ὑπὲρ γῆς εἶναι νομιθεῖς, μηδέποτε φθελξάμενος· ἀλλ' ἀπῶσαι τὴν σιωπῶν σε γράψας ἡμῖν, καὶ ἐμφανίσας σαυτὸν, ὅτι περ ζῆς.

Βασίλειος Καλλιγράφω . ΙΣ'.

Ὁρθὰ γράφε, καὶ χῶ τοῖς σίχοις ὀρθῶς, καὶ μίτε αἰωρεῖσθω πρὸς ὕψος ἢ χεῖρ, μίτε φερέσθω κατὰ κρημνῶν, μηδὲ βιάζε τὸν κάλαμον λοξὰ βαδίζειν, ὡς περ τὸν παρ' Αἰσώπῳ καρκῖνον· ἀλλ' εὐθύ χώρει, ὡσπερ ἐπὶ σάθμης βαδίζων τεκτονικῆς, ἢ πανταχῆ φυλάττει τὸ ἴσον, καὶ παῦ ἀναίρει τὸ ἀνώμαλον· τὸ γὰρ λοξὸν ἀπρεπές· τὸ δὲ εὐθύ, τερπνὸν τοῖς ὀρῶσιν, ἐκ ἐῶν ἀνανδύειν, καὶ κατανδύειν, ὡσπερ τὰ κηλόνια, τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀναγινωσκόντων· ὁποῖόν τι κάμοι συμβέβηκε τοῖς γράμμασιν ἐντυχόντι τοῖς σοῖς· τῶν γὰρ σίχων κειμένων κλιμακῆδόν, ἠνίκα ἔδει μεταβαίνειν ἐφ' ἑτέρῃ εἰς ἕτερον, ἀνάγκη ἦν ἕξορθῆν πρὸς τὸ τέλος τῆ προσιόντος, ἐν ᾧ μηδαμῆ φαινομένης τῆς ἀκολουθίας, ἀνατρέχειν ἔδει πάλιν, καὶ τὴν τάξιν ἐπιζητεῖν, ἀναποδίζοντα, καὶ παρεπόμενον τῷ αὐλακι, καθάπερ τὸν Θησέα τῷ μίτῳ τῆς Ἀειάδνης φασί. Γράφε τοίνυν ὀρθῶς, καὶ μὴ πλαίνα τὸν νεῦν τῷ πλαγίῳ, καὶ λοξῶ τῶν γραφομένων.

Γρηγορίῳ τῷ Θεολόγῳ . ΙΖ΄.

Γράμμα ἤλθε μοι πρῶτω παρὰ σοῦ, ἀκραιβῶς σὸν, οὐ τοσῶτον τῷ χαρακτῆρι τῆς χειρὸς, ὅσον τῷ τῆς ἐπιστολῆς ἰδιώματι· ὀλίγα γὰρ ἴσως τὰ γράμματα πολλῶν διάνοιαν παριστῶντα· πρὸς ἂν ἴδυσ μὲν οὐκ ἀπεκρινάμεθα, διότι αὐτοὶ μὲν ἀπεδημοῦμεν, ὁ δὲ Γραμματοφόρος ἐνὶ τῶν ἐπιτηδείων ἡμῖν ἐπιδούς τι τῷ ἐπιστολῶν, ἀπιὼν ὄχρητο· Ἀλλὰ νῦν διὰ Πέτρου προσφθεγγόμεθά σε, ὁμοῦ μὲν ἀποτιννύτες τῆς προσηγορίας τὸ χρέος, ὁμοῦ δὲ ἀφορμῶν ἑτερότερων γραμμάτων παρέχοντες· Πάντως δὲ οὐδεὶς πόνος λακωνικῆς ἐπιστολῆς, ὅποια εἰσὶν αἱ παρὰ σοῦ ἐκάστοτε πρὸς ἡμᾶς ἀφικνούμεναι.

Γρηγόριος Θεολόγος Νικοβέλω . ΙΗ΄.

Τὸ λακωνίζειν ἔτι ἔστιν ὅπερ οἶει, ὀλίγας συλλαβὰς γράφειν, ἀλλὰ περὶ πλείων ὀλίγας· ἔτι ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὀμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον· Πῶς; τοῖς πράγμασι κείνων τὸ μῆκος, ἀλλ' ἔτι τοῖς γράμμασι.

Φιλόστρατος Ἐπικλήτω. ΙΘ'.

Εἰ πρότῳ ἀνοήτῳ χαίρεις, καὶ τὰς πε-
λαργούς, ἐπειδὴ παριόντες ἡμᾶς κρο-
τῶσιν, ἢ γὰρ δῆμον, τούτῳ σαφρονέστερον
τῷ Ἀθλιωαίων, ὅσῳ μηδὲ αἰτῶσι μηδὲν
ὑπὲρ τῷ κροτεῖν.

Σωέσιος Συμπλικία. Κ'.

Ἔδει μὲντοι ταῖς τύχαις τὰς γνώμας
μὴ σιωεξαίρεσθαι, μηδὲ τὸ μεμνησθαι
τῶν πάλαι φίλων, ἔλαττον ἡγεῖσθαι
τῆς παρούσης ἀξίας. Σὺ δὲ ἡμῶν ἐπι-
λήσμων ἐγχείε χρόνου συχνῶ· χρῆν δὲ
οὐχί, καί τοι σφοδρᾶς διαθέσεως σιωα-
ψίας ἡμᾶς ἀλλήλοις.

Ἡλιοδώρῳ. ΚΑ'.

Ἐμοὶ μὲν συμπρόεισι τοῖς ἐν αὐτοῖς
καὶ ἢ τῷ φίλτρῳ προσθήκη, σὺ δ' εἰ μὲν
ὁμοίως ἔχων, ἐκ ἀγείεις σχολῶν ὑπὸ τῷ
πῶν πραγμάτων ὄχλῳ, γράμμασι τιμᾶν,
ὡς εἰκὸς, ἀπαξ ποτὲ, καὶ εἰς εἰκὸς, κλέ-
ψας σαυτὸν ἀπὸ πῶν δημοσίων χρόνον
ὅσον ἀρκέσαι πρὸς μέτρον ἐπισολῆς, αὐ-
τὸ

τὸ τῆτο μλύουσον • εἰ δὲ ἐπιγινώσκεις ἀ-
ληθομυλίω κατὰ σὲ τὴν ὑποψίαν τῆς
λήθης, διόρθωσαι μετανοία, καὶ σαυτὸν
ἡμῖν ἐπανάγαγε.

Τῷ Ἀδελφῷ . ΚΒ΄.

Τίνα μύτοι, τίνα παρὰ τῶν οἴος αὐ-
τὸς εἶ, προσήκει θαυμάζεσθαι; τὸν σώ-
φρονα, τὸν ἐμμελῆ, τὸν παιδείας ἐταῖ-
ρον, τὸν ᾠροσανέχοντα Θεῷ κατὰπάξ,
τὸν οἴος ἐστὶ Γερόντιος. Ἔχεις ἐν τὸν ἀν-
δρα μετὰ τῆς ἐπιστολῆς • ᾧ χρυσάμικος,
ἐρεῖς εἰ φαῦλον ἐπαινέτω ἐμέ.

Τῷ αὐτῷ ΚΓ΄.

Ἐπιστολῶν ἐπέθηκα τῷ θαυμαστῷ Γε-
ροντίῳ πρὸς τὴν ἱεραὴν σε, καὶ τριπόθη-
τον κεφαλῶν, τῆς πρώτης ἐντόξεως πα-
ρέξασαν πρόφασιν • τότε μὲν γὰρ αὐτὸν
ἴσως δι' ἐμέ τιμήσεις • μετὰ δὲ τὴν πεί-
ραν, ἕτερόν τινα δι' αὐτόν.

Τῷ αὐτῷ ΚΔ΄.

Πωθάνη περὶ Διοσκορίαν, πόσους ἀ-
παγγέλλει σίχας ἐκάστης ἡμέρας; πέν-
τή=

πίκοντα. Τούτους ἀποδίδωσιν, οὐ προσ-
πταίων, ἔ διασολογῶν, ἐκ ἐφισάμικτος,
ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι σὺ χρό-
νῳ· ἀλλ' ἐπειδὰν ἄρξῃται λέγειν, κατα-
τείνει σιωπῶς, καὶ ἡ σιωπὴ τέλος ἐστὶ
τῆς ἀπαγγελίας.

Θεοδώρῳ Ἰατρῶ. ΚΕ'.

Ἀγαθὸν ἀναγκαῖον ἢ ὀλιγοσιτία, ἢ
ἕτερος μὲν αὐτίς καὶ σκώφειε· σοὶ δὲ ἔ-
δέμεις, Ἰπποκράτην αὐχῆντι, ὅς ἀφορίζων
τὴν σῶδαιαν, ἔφη, ὑγείας εἶναι μητέρα.

Διονύσιος σοφιστῆς Στεφανῶ. ΚΣ'.

Ἵτι γραμμάτων ἐμῶν ἐπιθυμεῖς, ἠγνόεν,
ὡς δὲ ἠσφόδρῳ, ἀφ' ᾧ ὁ γραμματικὸς
Βερονικιανὸς μοι διελέχθη, γράφων μὲν ἔ-
παύσομαι, φιλῶν δὲ ἐκ ἐπαυσάμην.

Δημοφίλῳ. ΚΖ'.

Ἄρχε μὲν δῦτυχῶς, δῦτμήσει δὲ ᾧ
ἀγαθός· ἐπεὶ καὶ φιλεῖ τὸ Θεῖον τὰς ἀγα-
θὰς. Τὸ δὲ μεμνήσθαι τῶν φίλων, εἴπερ
ἄλλοτι, καὶ τῆτο βέβαιον παρά σοι. Ἀλλὰ
τῶν πραγμάτων ἀφελκόντων εἰς λήθη,
ἔδω-

47

ἔδωκα διπλῶ ἀνάμνησιν ὧν παρεκάλε-
σα, καὶ τὸν ἐπιδιδόντα, καὶ τὸ διδόμενον.

Ἄνθεμίω. ΚΗ΄.

Οὐ παύσομαι γράφων, ἕως αὐτὸ ἀπεί-
πωμεν, ἐγὼ μὲν γράφων, αὐτὸς δὲ ἔνο-
χλόμενος, ὅπως αὐτὸ καὶ μάθω βεβαίως,
εἰ δεῖ με περὶ ὧν ἐδεήθην τῶ ἐλπίδα
πρεῖν, ἢ μᾶλλον ἀποβαλεῖν.

Εὐσταθίῳ. ΚΘ΄.

Ὁ γράφων ἐγὼ τῶ ἐπιστολῶ, φίλος
ὑμῖν, ὁ κομίζων, φίλος ἐμοί. Γένοιτο
τοίνυν καὶ σοὶ δι' ἐμέ. Καὶ γινώσκει καν-
ταῦθα ποταπὸς τίς εἰμι, φίλος εἰσάγων
τοῖς φίλοις. Ἐφ' οἷς δὲ ἤκει, καὶ ὅπως αὐ-
τὰ χρὴ διαθεῖναι, τὰς μὲν αἰτίας αὐτὸς
διηγήσεται, πρὸς δὲ τὸ δεύτερον ὑμεῖς ὑ-
φηγήσαθε, καὶ φιλεῖντες ἄγαν, καὶ φρονεῖν-
τες ἰκανῶς.

Ἰελιανῶ. Λ΄.

Ἐπέστειλά σοι γαμῶντι, καὶ συγγνώ-
μῳ ἔχω μετὰ τὸν γάμον σιγῶντι. Οὐ-
δὲ γάρ ἐστιν, ὡς ἔοικεν, εἰδένι παρρησία
δεδεμνῶ γυναικείαις ἀπάταις.

Ἐκ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΛΚΙΦΡΟΝΟΣ.

Ἄλικτυπος Ἐγκύμονι. ΛΑ΄.

Δυσμενῆς, καὶ βάσκανος ὁ τῶν γειτόνων ὀφθαλμὸς, φησὶν ἡ παροιμία· τίς γάρ σοι τῶν ἐμῶν φροντίς; τί δὲ τὸ παρ' ἐμοῦ ῥαθυμίας ἠξιωμείον, κτῆμα σὸν εἶναι νομίζεις; Εἶργε τὰς χεῖρας, μᾶλλον δὲ τὰς ἀπλήστους ἐπιθυμίας· μηδέ σε ἡ τῶν ἀλλοτριῶν ὄρεξις ἀδίκους αἰτεῖν χάριτας ἐκβιαζέσθω.

Ἀμνίων Φιλομόσχῳ. ΛΒ΄.

Ἀπέκειρον ἡμῶν ἡ χάλαζα βαρέως ἐμπесῆσα τὰ λήϊα, καὶ λιμὲ φάρμακον ἔδεν. Ὠνεῖσθαι ἡμῖν ἐπακτοῦς πυροῦς ἔχ οἶόν τε διὰ σπῶνιν κερμάτων· ἐστὶ δέ σοι, ὡς ἀκούω, τῆς πέρυσιν δειπρίας λείψανα. Δάνεισον ἔν μοι μεδίμνους εἰκοσιν, ὡς αὐτὸν ἔχοιμι σώζεσθαι αὐτὸς, καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ παῖδιά. Καρπῶν δὲ δόφορίας γενομένης, ἐκτίσομεν αὐτὸ τὸ μέτρον καὶ λῶϊον, εἰς αὐτὴν δόφωλια γίνηται. Μηδὲ περὶ ἰδῆς ἀγαθούς γείτονας εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους.

ΕΚ ΤΩΝ ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εὐαγόρας Ἀντιπάτρῳ . ΛΓ΄.

Ὅρος ὁ Δημεργὸς καὶ τῷ Θαλαττίῳ
 διατάξατο κλύδωνι, καὶ τοῖς αἰγιαλοῖς τὸ
 πελάγιον κεχαλίνωται ῥεῖθρον, καὶ φάμ-
 μος τις ἐπὶ μακρᾷ ἠπείρῳ, καὶ Θαλάσῃ
 μεταίχμιον. Οὐ γὰρ ἀδικεῖν ἢ Θάλασσα
 τῷ γείτονα γλῶ συγκεχώρηται, παλιν-
 δρομεῖ δὲ πρὸς ἑαυτὸ τὸ ῥεῖθρον μαινό-
 μνον, μεγάλῳ ἀπειλῆσαν τῇ χέρσῳ
 τῷ ἔφοδον. Ὅρους τοιγαροῦν, ὦ Ἀντί-
 πατρε, τῷ σῶ νομοθέτει θυμῷ, ὑπη-
 ρέτιν χεῖρα τῆς ὀργῆς μὴ ποιούμενος.
 Τὸ μὲν οὐκ συμφιλοσοφεῖν ταῖς χερσὶ
 καὶ τῷ γλῶτταν, ἐντελοῦς ἀρετῆς ὅρος
 ἀκρότατος. Εἰ δὲ μὴ ταύτης κρατεῖν οἷός
 τε εἶ, ὕβρεσι τὸν θυμὸν ψυχαγῶγει, εἰ
 κυσὶν ὑλακτοῦσιν εἰοικῆναι βεβούλησαι.
 Οὕτω γὰρ καὶ χαλεπαίνουσα Θάλαττα, ἀφ-
 ροῦ περαιτέρῳ καὶ σάλου, τὰ τῆς ὀργῆς
 ἐκ ἐνδείκνυται.

Διογενῆς Χρῦση . ΛΔ΄.

Πλούτου σε ταμίαν, οὐ δεσπότην χει-
 μάτων εἶναι φημί. Τοιαύτῳ γὰρ τῷ

καταδίκην οί σοί κατὰ σὲ προσήνεγκαν
τρόποι. Ἀγαθὲ γὰρ μετέχειν τινὸς τὰς
ἀνοσίας ἔθελμις ψυχάς. Κατόρυττε τοί-
νω τὴν γλῶσσην, καὶ τὸν χρυσὸν περιφρού-
ρει, τρισάθλιε. Οὐ γὰρ σὸς, ἀλλὰ πα-
ρὰ σοί ὁ πλῆθος εἶναι πεπίστυται· τῷ
Φρυγῶς γὰρ Μίδου τὴν κακίαν ζηλώσας,
λιμώτων πλετεῖς, βρόχοις ὥσπερ χρυ-
σοῖς ἀπαγχόμενος.

Ἀντισθάνης Περικλεῖ. ΛΕ΄.

Ὁ Φιλίππος παῖς Ἀλέξανδρος ἐπὶ ταῖς
ἄτυχίαις οὐδαμῶς ἐτετύφωτο, ἀλλ' ἐφι-
λοσόφει τὰ τῆς τύχης φύσηματα, μεγί-
σαις ἄφημίαις ἔκείνῳ δαλεάζεσθαι.
Διὰ τοι τοῦτο ἐν τῇ τοῦ πολέμου ῥοπῇ,
θεασάμενος πεπτωκότα Δαρεῖον, τῇ χλα-
μῦδι τὸν ἐχθρὸν περιέσκεπεν, ἀρετῆς,
καὶ τύχης ἐνδεικνύμενος ἄγχιαιαν. Ἐν-
τεῦθεν ἐλοιδορεῖ τὸν Ἀλέξανδρον τὸ ὑ-
πήκοον, καὶ ὡς ἔγκλημα τῷ Βασιλεῖ ἡ
ἄσέβεια. Ὁ μὲν οὖν Ἀλέξανδρος, ἅτε
δὴ φιλόσοφος ἂν, ἐδεδοίκει τὸ τῆς τύ-
χης, ὡς εἶπεν, ἄδηλον. Διὸ καὶ πλε-
στων αὐτῷ ἀγγελθέντων ὑφ' οὗ ἄτυχη-
μάτων, ἔφη· ὦ Ζεῦ, μίξον τί τοῖς ἀ-
γαθοῖς καὶ δυσύχημα. Οὕτως ἀλαβεῖτο
τὰς

ταὶς εἰς ἄκρον δ'εξίας ἐμφρονέστατα ὁ Ἀλέξανδρος. Εἰ μὲν οὖν γειτνιῶσαν ταῖς τροπαῖς τῷ φύσιν ἠγνόησας, μετ' ἔπο-
 λὺ τῷ πείραν ὄφει διδάσκαλον, καὶ τῆς
 γνώσεως ἔξεις πρεσβύτερα τὰ μαθήμα-
 τα· εἰ δὲ τυφλώττεις ἐκὼν, χαλεπωτέρας
 τῆς ποιῆς ἐπιτρίβῃ, πλημμελημάτων,
 καὶ γνώσεως εἰσπραττόμενος δίκας.

Ἡρακλείδης Ἀντισθόει. ΛΔ'.

Οὐπω μοι τῆς ὀργῆς ὑφῆκας, Ἀντίθε-
 νες, ἀλλ' ἔτι χαλεπαίνεις ἡμῖν, καὶ κρύ-
 πτεῖς τὴν ἀνίαν ποροσηνῶν ρημάτων πορο-
 σχήματι, ὡσπερ οἱ ἐν αἰθάλῃ σπινθῆ-
 ρα πυρὸς ταμιθύοντες. Ἐκκάθαρε λοιπὸν
 τῆς καρδίας τὴν λύμην· τῆτο γὰρ οἱ ἡμέ-
 τεροι λόγοι ποροσβύονται. Εἰ δὲ μὴ, καὶ
 θαλάσσης ἀπλωέστερος ἔση· κατὰνάζει
 γὰρ ἐκείνη τὸ ἀρειον, καὶ παρέχεται τοῖς
 πλωτῆρσιν ὄφιν φιλανθρώπον, ὀπλωίκα
 τῷ ἐλαίῳ φιλοφρονουῶται ἄγαν τοῖς κύ-
 μασι χαλεπαίνεσαν.

Εὐειάδης Κίμωνι. ΛΖ'.

Ἐπαγγέλλῃ πολλὰ, καὶ ποράττεις ὀλί-
 γα, καὶ τῷ γλῶτταν ἔχεις ὑψηλοτέραν
 τῆς

τῆς παράξεως. Ἄλλ' εἰ μὲν ῥημάτων κορυφότης τεθαύμασαι παρά σοι, οἱ ζωγράφοι τῆς σῆς δυνατώτεροι γλώττης, ποσαῦτα πλαστουργῶντες τοῖς πίναξιν, ὅσα φράττειν ἢ φύσις εἰ δυνατόται. Εἰ δὲ καὶ χαίρειν δοκεῖς ὑποσχέσεσι τῶς ἀκρόντας, κατ' ὀλίγον μὲν εὐφρανεῖς, ἀνιᾶς δὲ μετ' εἰ πολὺ χαλεπώτερον· ἐπεὶ καὶ τῶν ἐνυπνίων τὰ κάλλιστα, εἰ ποσῶτον ἡμᾶς εὐφραίνει καθύδοντας ὅσον ἐξηγορότας ἐλύπησον· αἱ γὰρ ἐλπίδες μετὰ τῶν ὕπνου συνανίπτανται. Σύμφωνα δὴ τῇ γλώττῃ τὰ φράγματα κέκτισσο, ἵνα μὴ καὶ φίλοις ἀπεχθήσῃ ψυδρόμενος, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ὑπόθεσιν ψόγῃ πορείσειας, ὡς ἀληθείας ὑπάρχων ἀμέτοχος.

Παρμενίδης Χρυσοθεΐει. ΛΗ΄.

Τὸ μὲν ἐξηγορέειν διὰ παντός, ἀθανάτου φύσεως ἴδιον· ὕπνῳ δὲ μετερίως, πῶν καθ' ἡμᾶς ἐσιν, ὡς εἴοικε, καὶ ἀνθρώπινον· τὸ δὲ πέρα καθύδειν τῶν ὀρέποντος, τοῖς τεθνηκόσι μᾶλλον, ἢ περ τοῖς ζῶσιν ἀρμόδιον. Τὰς πλείστας, Χρυσοθεΐες, τῆς σῆς ζωῆς μοίρας ἀφήρησαι· αἰεὶ γὰρ καθύδεις, καὶ τῆς ἐνθάδε μεταβέβηκας λήξεως, οἷά τις Ὀδυσσεύς, τῆς
καθ'.

καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης ἔξω πλανώμενος,
 Ὁκεανῶ τινὶ τῷ ὕπνω χρώμενος, καὶ μή-
 τε ἀνίσχοντα, μήτε δυόμενον προσβλέ-
 πων τὸν Ἥλιον.

Πλάτων Ἀξιόχῳ. ΛΘ'.

Ἡνίαις, καὶ μάστιγι τοὺς ἵππους ἰθύ-
 νομεν, καὶ ναυτιλλόμεθα, πῆ μὲν τοῖς
 ἰστίοις τῶν ναυῶ ἐκπετάσαντες, πῆ δὲ
 ταῖς ἀγκύραις χαλινώσαντες κατέχομεν.
 Οὕτω κυβερνητέον τὴν γλῶτταν, Ἀξιόχε,
 πῆ μὲν τοῖς λόγοις ὀπλίζοντες, πῆ δὲ
 σιωπῇ κατὰνάζοντες.

Πλάτων Διονυσίῳ. Μ'.

Εἰ λύπης ἐθέλης κρατεῖν, περιπόλει
 τὰς τάφους, καὶ τοῦ πάθους ἔξεις τὸ φάρ-
 μακον, καὶ τὰς μεγίστας τῶν ἀνθρώπων
 δῦδαιμονίας ἐπόψει περαιτέρω κόνεως κε-
 κτημύας τὸ φύσημα.

Προκόπιος Νηφαλίῳ. ΜΑ'.

Ἦσθῶ δεξάμενος τῶν ὑμετέραν ἐπι-
 σολῶν· εἰς ἔργον δὲ ταύτῳ ἀγειν βου-
 λόμενος, οὐκ ἔχω ὑπεργοῦσαν τῇ προ-
 θυ-

θυμία τὴν χρεῖαν· τὸ δ' αἴτιον, τύ-
χῳ μὲν οὐκ ἄν ποτε εἴποιμι, καὶ μά-
λιστα πρὸς ὑμᾶς, Θεοῦ δὲ πάντως πρό-
νοιαν κυβερνήσαν, ὡς βούλεται, τὰ ἡ-
μέτερα.

Φιλίππῳ Ἀδελφῷ. ΜΒ'.

Τοῖς ἀγαθοῖς τῶν ἀνδρῶν ἀρκεῖ μὲν εἰς
σύστασιν φιλίας ὁ τρόπος· ἀλλ' ἐπειδὴ
καὶ ἀφορμῶν εἶναι προσήκει τινὰ, δι' ἧς
δεῖ πρῶτον εἰς λόγους ἐλθεῖν, εἶτα πει-
ραθέντας θαυμάζειν, τούτῃ χάριν ἐπέ-
δωκα τῷ λογίῳ Θεῶνι τὴν ἐπιστολὴν·
πρῶτον γὰρ διὰ ταύτην δὴ μὲν ἄνθρωπον
ὄφει· ὕστερον δὲ περιττὰ νομίσας τὰ
ζῆλματα, δι' αὐτὸν, οἶμαι, θαυμάσεις
τὸν ἄνδρα.

Ἰωάννῃ. ΜΓ'.

Ὁ λογιώτατος Διόδωρος λύσεις ἡμῖν ἔ-
σω πῆς πρὸς ἀλλήλους σιγῆς, καὶ σὲ ζῆ-
φειν ἀπαιτῶν, καὶ τὰ παρ' ἡμῶν σοὶ δι-
δές. Φίλος μὲν γὰρ ἔτος ἐμός· ἤδη δὲ
πρὶν ἰδεῖν, καὶ σὸς ἐτύγχανεν ἐραστῆς·
οἱ γὰρ ὅξ ἡμῶν λόγοι τὰ περὶ σὲ διη-
γέμενοι, πρὸ πῆς θεᾶς ἐποίησαν τὸν ἔρω-
τα·

τα' ὁ γὰρ ἀνὴρ ἐρωτικός ἐσι τῶν καλῶν,
καὶ πολυπραγμονεῖ τοὺς χρηστὰς, ὡς περ
δεδιώς μὴ ποτέ τις ποιῆτος ὦν διαλάθῃ.
Καὶ τί σοι περὶ τούτου λέγειν με δεῖ;
πάντως γὰρ τῇ πείρᾳ τῆτο μαθῶν, ἐλάτ-
τω νομίσεις τὸν ἔπαινον, καὶ ἀσθενῆ με
καλέσεις αὐτὸν ῥήτορα, ὡς οὐδέ τὰ προσή-
κοντα λέγειν δυνάμενον.

Ἰλασίῳ. ΜΔ'.

Εἰ τὰ τῶν φίλων κοινὰ, παλαιὸς εἶ-
ναι βούλεται λόγος, ἐμοὶ δὲ φίλος ὁ
λογιώτατος Πέτρος, καὶ σὸς αὐτὸν εἰκότως
νομίζοιτο. Εἰ δὲ δικαίως τοῦτον ἀσπά-
ζομαι, δείξει μὲν πολλάκις ἢ πείρα,
εἰ δὲ θεάσῃ, τέως μαρτυρήσει τὸν τρό-
πον. Οὗτος ὑμῶν τι δεόμενος, καὶ βελη-
θεῖς πάντως τυχεῖν, ἐμὲ πρὸς ταύτῃ
ἐκίνησε τῷ ἐπιστολῷ, νομίζων τοσοῦ-
τόν με δυνάσθαι παρ' ὑμῖν, ὡς μηδὲν
αὐτὸν εἰκότως διαμαρτεῖν. Ἀλλ' εἰ μὲν ἀλη-
θεῖς νομίζει, βεβαίωσον ἔτι τὴν γνώμην,
εἰ δὲ ψεῦδῃ, καὶ οὕτως ὑπέργησον, ἵνα
μὴ δειχθῶμεν ἐν τοῖς ἄλλοις τῷ πρὸς
ἀλλήλους φιλίαν πλαττόμενοι. Ἐχει δὲ
καὶ τὸ δίκαιον συμμαχοῦν, ὅπερ σὲ καὶ
μηδενὸς αἰτουῦτος κατέστηκε φίλον. τὸ
δὲ

δὲ δυνάμενον ἀδικίαν κωλύσαι περιιδεῖν,
 ὡς ἴσῳ καθέστηκεν τῷ ποιεῖν· ὅπερ τῆς
 σῆς γνώμης ἀλλότριον. Ἴδι δὲ ὡς πάλ-
 τως ἐπινύσσης, ἢ τοῖς χράμμασι τοῖς ἐ-
 μοῖς, ἢ τῇ παρουσίᾳ πειθόμενος. Ἐν
 μόνον λυπήσεις, ἀμβλυτέρων τῇ ἀναβο-
 λῇ τὴν ἀρετὴν ἐνδεικνύμενος.

Ἡλία. ΜΕ΄.

Τῆς ὑμετέρας δωρεᾶς, ἢ μὲν πείρα
 τοὺς ἐγνωκότας, ἢ δὲ μνήμη τῶν ἄλλους
 εἰς θαῦμα κινεῖ· ἐμὲ δὲ ἀμφοτέρωθεν πρὸς
 τὸ ἀνάγραπτον ἔσαι τὴν ὑμέτεραν ἔχειν
 δ'εργεσίαν, καὶ θαυμάζόμενος, ἐφ' οἷς
 τοιούτων ἀγαθῶν γέγονα τῇ πατρίδι ὑ-
 πιρέτης, εἰς ὑμᾶς ἀνάγω τῇ μνήμῃ τῶν
 ἀγαθῶν τὴν αἰτίαν· ὅθεν αἰεὶ παρὰ τὸ
 προσῆκον παρρησιάσομαι τὰ μικρὰ προσ-
 ἄγων ὑμῖν. Οὐδὲ γὰρ οἱ τοῖς Θεοῖς λι-
 βανωτὸν ἐπιθύοντες, πρὸς ἀξίαν τὴν χά-
 ριν, πρὸς δὲ δυνάμιν τῷ δοκεῖν δ'γνώ-
 μονες ἐπιδείκνυνται· καὶ ἐπὶ τῶν ὑμῖν
 προσαγομένων τὰ μέγιστα τοῖς ἐλαχί-
 στοις τὴν αὐτὴν ἔχει δυνάμιν πρὸς τὴν
 δ'εργεσίαν μετρέμενα.

Νηφαλίω. ΜΣ'.

Σὺ μὲν ἐν πλήθει χρημάτων ἀπορίαν
 θρῆνεις, ἐγὼ δὲ τὰ χρήματα, καὶ τοὺς
 πλετεῖντας περιφρονῶ, καίτοι πενία θαυ-
 μαστῆ συνεχόμενος. Οὕτως ἄρα τὸ πένε-
 θαι, καὶ πλετεῖν ἢ γνώμη ποιεῖ, ἢ χρή-
 ματα παρὰ τῆς τύχης τῆδε κἀκεῖσε πλα-
 νώμενα. Τοιγαρῆν παῦσαι μικροψύχως
 ἡμῖν ὀδυρόμενος, μηδὲν μέγα νομίζων,
 πλὴν εἰ μήτι φέροι πρὸς ἀρετῇ. ὅ, τι
 γὰρ μὴ τοιῶτον, ἀλλότριόν τέ ἐστι, καὶ πρὸς
 ἀπάτην ἐφέλκεται. Ὅθεν οἱ φρονεῖν εἰ-
 δότες, ὡσπέρ τινα μέθῳ, καὶ φλυαρίαν
 ταῦτα ἀποσεισάμενοι, τὴν γλῶσσαν καταλι-
 πόντες τῆ γῆ, μεταρσίω γνώμη περιπο-
 λῶσι τὸν Οὐρανόν, τὰς αἰθήσεις, καὶ τὴν
 οὐλῶν, καὶ τὸ τῆς πλάνης χωρίον, ὡσπέρ
 τινα χαλεπῶς διανηξάμενοι θάλατταν.

Ἰελιανός Αὐτοκράτωρ Θεοδώρα
 τῆ αἰδεσιμωτάτῃ. ΜΖ'.

Τὰ πεμφθέντα παρὰ σῶ βιβλία παν-
 τα ὑπεδεξάμην, καὶ τὰς ἐπισολὰς ἀσμε-
 νος διὰ τῶ βελτίστου Μυγδονίε· καὶ μόγις
 ἄγων σχολῶν, ὡς ἴσασιν οἱ Θεοὶ, οὐ
 κα-

κακιζομύνω λόγω, ταῦτα ἀντέγραψα
πρὸς σέ. Σὺ δὲ εὖ φράττοις, καὶ γρά-
φοις αἰεὶ τοιαῦτα.

Λιβανίω. ΜΗ΄.

Ἀνέγνων χθὲς τὸν λόγον πρὸ ἀρίστη
σχεδόν· ἀριστήσας δὲ πρὶν ἀναπαύσα-
σθαι, τὸ λοιπὸν προσαπέδωκα τῆς ἀνα-
γνώσεως. Μακάριος εἶ λέγειν ἔγω, μᾶλ-
λον δὲ φρονεῖν ἔγω δυνάμενος. ὦ λόγος.
ὦ φρονέες· ὦ σωώσεις· ὦ διαίρεσις· ὦ
ἐπιχειρήματα· ὦ τάξεις· ὦ ἀφορμαί· ὦ
λέξεις· ὦ ἀρμονία· ὦ συωθήκη.

Γρηγορίῳ Ἡγεμόνι. ΜΘ΄.

Ἐμοὶ καὶ γράμμα παρὰ σοῦ μικρὸν
ἀρκεῖ μεγάλης ἠδονῆς πρόφασιν μνησεῦ-
σαι. Καὶ τοίνυν οἷς ἔγραψας λίαν ἠθεῖς,
ἀντιδίδωμι καὶ αὐτὸς τὴν ἴσῳ, οὐ τῶ
τῶν ἐπιστολῶν μήκει μᾶλλον, ἢ τῶ τῆς
δύνοιας μεγέθει τὰς τῶν ἐταίρων φιλίας
ἐκτείνεσθαι δεῖν κείνων.

Λακκιανῶ σοφιστῆ. Ν΄.

Γράφω, καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξιῶ τῶν ἴσων·
εἰ δὲ ἀδικῶ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀντα-
δικηθῆναι δέομαι τῶν ὁμοίων παθῶν.
Ζή-

Ζωώνι. ΝΑ΄.

Πάντων μὲν ἕνεκά μοι τὸ σῶμα διά-
 κείται μεθ' ἑαυτοῦ· ἔμιν' ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς
 γνώμης ἔχει καλῶς· οἶμαι δὲ ἐγὼ τού-
 τε προοίμιον εἶναι μηδὲν κρεῖττον ἐπισο-
 λῆ φίλῳ παρά φίλῳ πεμπομένη. Τίνος
 οὐκ ἔστι τὸ προοίμιον; αἰτήσεως οἶμαι.
 Τίς δὲ ἢ αἰτήσεις; ἐπισολῶν ἀμοιβαίων·
 ἃς εἶηγε καὶ κατὰ διάνοιαν ὁμολογήσαι ταῖς
 ἑμαῖς, αἴσια παρά σου ταῦτα πρὸς ἡ-
 μᾶς ἔξαγγελλέσας.

Λιβανίῳ. ΝΒ΄.

Ἐπειδὴ τῆς ὑποσχέσεως ἐπελάθῃς (τρί-
 τι γοῦν ἔστι σήμερον) καὶ ὁ Φιλόσοφος
 Πείσκος αὐτὸς μὲν οὐχ' ἦκε, γράμματα
 δὲ ἀπέστειλεν ὡς ἔτι χρονίσων, ὑπομι-
 μνήσκω σε τὸ χρέος ἀπαιτῶν· ὄφλημα δὲ
 ἔστιν, ὡς οἶδα, σοὶ μὲν ἀποδεῖναι ῥάδιον,
 ἑμοὶ δὲ ἥδισον πάνυ κομίσασθαι. Πέμπε
 δὴ τὸν λόγον, καὶ τὴν ἱεράν συμβαλήν·
 ἀλλὰ πρὸς Ἑρμῆ, καὶ Μέρη, ταχέως.
 ἀλλὰ καὶ τῶν μετὰ τῶν τελῶν ἡμερῶν ἴδι
 συντείφας, εἴπερ ἀληθῆ φησὶν ὁ Σικε-
 λιώτης Ποιητής, ἐν ἡματι φάσκων τοὺς

ποθῶντας γράσκειν· εἰ δὲ ταῦτά ἐστιν, ὡς ἔστι, τὸ γῆρας ἡμῖν ἐτριπλασίασας, ὡς γυναιῖε. Ταῦτα μεταξύ τοῦ πράττειν ὑπηγόρευσά σοι· γράφειν γὰρ οὐχ οἷός τε ἡμῶν, ἀργότεραν ἔχων τῆς γλώττης τῷ χεῖρα· καὶ μοι καὶ τῷ γλωτταν εἶναι συμβέβηκον ἀπὸ τῆς ἀνασκησίας ἀργότεραν, καὶ ἀδιάρθρωτον. Ἐρρώσό μοι ἀδελφεὲ ποθεινότατε, καὶ προσφιλέστατε.

Μαξίμω Φιλοσόφω. ΝΓ΄.

Ἀλέξανδρον μὲν τὸν Μακεδόνα τοῖς Ομήρου ποιήμασιν ἐφυπνώττειν λόγος, ἵνα δὴ καὶ νύκτα καὶ μεθ' ἡμέραν αὐτοῦ τοῖς πολεμικοῖς ὁμιλῇ συνθήμασιν. Ἡμεῖς δὲ σε ταῖς ἐπιστολαῖς ὡς παιωνίοις τισὶ φαρμάκοις συγκαθάρδουμεν, καὶ οὐ διαλείπομεν ἐντυγχάνοντες αἰεὶ, καθάπερ νεαραῖς ἔτι, καὶ πρῶτον εἰς χεῖρας ἠκέσαις. Εἴπερ ἔν ἐθέλεις ἡμῖν εἰκόνα τῆς σῆς παρυσίας τὴν ἐν τοῖς γράμμασιν ὁμιλίαν προξενεῖν, γράφε, καὶ μὴ λῆγε συνεχῶς τὲτο πράττων, μᾶλλον δὲ ἤκε σὺ θεοῖς, ἐνθυμέμενος, ὡς ἡμῖν γ' ἕως αὐτῆς ἀπῆς, εἰδὲ ὅτι ζῶμεν, εἰπεῖν ἐστιν, ἢ ὅτε μόνον τοῖς παρὰ σὲ γραφομένοις ἐντυχεῖν ἔξει.

ΤΩΝ

ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ

Καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς καταριθμουμένων
Ἀποφθέγματα, Συμβελαί,
καὶ Ὑποθῆκαι.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΕΥΑΓΟΡΟΥ ΔΙΝΔΙΟΥ.

Ἀρετῆς οἰκεῖόν ἐστι κακίαν μισεῖν.
Φρόνει τι κεδνόν.
Ἀμουσία τὸ πλεόν μέρος ἐν βροτοῖς,
λόγων τε πλῆθος.
Τῆς ὑπονοίας ἀπεχε.
Φιλήκοος ἴσθι μᾶλλον, ἢ φιλόλαλος.
πολυμαθῆς, ἢ ἀμαθῆς.
Εὐσέβειαν φύλασσε.
Εὐχῆς ἔδωκ' ἐστὶ τιμιώτερον.
Πατέρα δεῖ αἰδεῖσθαι.
Τὸς τεκόντας ὑπομονῇ νίκα.
Τὰ δίκαια κείνε.
Ἀδικίαν μίσει.
Πόλει τὰ βέλτιστα συμβέλλουε.

Ὁ σὺ μισεῖς, ἑτέρῳ μὴ ποιήσης.
 Ἀγάπα τὰ τῷ πλησίον σε, καὶ τίρει ὡς
 τὰ σαυτῷ.

Βία μηδενὶ παράττε.

Ἐχθρας διάλυε.

Τὸν ἐλάττω μὴ ἀποσκυβαλίση.

Ἀλλοτριῶν μὴ ἐπιθύμει.

Μάλιστα σωφρονεῖ ὁ δῆμος, ὅτε τὸν ψό-
 γον μᾶλλον οἱ πολιτόμενοι δεδοίκα-
 σιν, ἢ τὸν νόμον.

Δοκεῖ μάλισ' αὐτῷ εὐδοξος γενέσθαι καὶ Βα-
 σιλίδης, καὶ Τύραννος, εἰ μηδενὶ πι-
 σθεῖ τῶν σωόντων.

Ψεῦδος μισεῖται πᾶς φρόνιμος, καὶ σο-
 φός.

Ψυδῆς καταβολὴ βίον λυμαίνεται.

Γλαῦσαν εὐφημον κτῶ.

Κακολογίας ἀπέχε.

Μὴ ἐπιγέλα τοῖς σκωπτομυνοῖς· ἀπεχ-
 θήση γὰρ τέτοις.

Εὐτὸ σῶμα ἄσκει, καὶ τὴν ψυχὴν.

Μὴ ριψοκίνδυνος ἔσο.

Τὸν τῷ δήμῳ ἐχθρὸν πολέμιον νόμιζε.

Τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης γενναίως ἐ-
 πίσασο φέρειν.

Εὐτυχῶν μὲν, μὴ γίνου ποτὲ ὑπερήφα-
 νος· ἀπορήσας δέ, μὴ ταπεινῷ.

Ἡδονῆς κράτει.

Πάντων μέτρον ἄριστον .

Τὸς ἀγαθὸς ἀγαθὰ ποιεῖ .

Τὸν φίλον δεῖ δ'εργετεῖν, ὅπως ἢ μᾶλλον φίλος, τὸν δὲ ἐχθρὸν φίλον ποιεῖν . Φυλάσσεσθαι γὰρ χρὴ τῶν μὲν φίλων τὸν ψόγον, τῶν δὲ ἐχθρῶν τὴν ἐπιβελῶν .

Εὐποιίας, ἧς ἔτυχες, μνημόνευε .

Οὗτος ἄριστος δοκεῖ οἶκος, εἰ πλείονας ἔχει πῶν φοβεμύων αὐτὸν τὸς φιλεντας ὁ δεσπότης .

Ὡσπερ ἐκ αὐτῆς ἐβέλας ἐν νηὶ μακρᾷ, καὶ πολυχρύσῳ πλέων βαπτίζεσθαι, ἔγωγε μὴδὲ ἐν οἰκίᾳ αἰρᾶ ὑπερμεγέθει, καὶ πολυτελεῖ καθήμενος χειμάζεσθαι .

Τῆς οἰκίας ἐπιμελᾶ .

Ὅταν τις ἐξίη τῆς οἰκίας, ζητεῖτω πρότερον τί μέλλει πάσσειν· καὶ ὅταν τις εἰσέλθῃ πάλιν, ζητεῖτω τί ἔπαρξε .

Γαμεῖν ἐκ τῶν ὁμοίων· αὐτὸ γὰρ ἐκ τῶν κρείττωνων λάβης, δεσπότης κτήση, οὐ συγγενεῖς .

Γνωακὶ μὴ φιλοφρονοῦ, μὴδὲ μάχεσθαι ἀλλοτριῶν παρόντων· τὸ μὲν γὰρ ἀνοίαν, τὸ δὲ μανίαν σημαίνει .

Τὰ φίλτατα τέκνα παίδευε .

Δεῖ συνοικίσειν ἀνδράσι τὰς ἑαυτῶν θυγατέρας, παρθένους μὲν τὴν ἡλικίαν,

τὸ φρονεῖν δὲ γυναικας· ὅτι δεῖ παι-
δύεσθαι καὶ τὰς παρθένους.

Οἰκέτην πάροινον μὴ κόλαζε· δόξεις γὰρ
καὶ αὐτὸς παροινεῖν.

ΣΟΛΩΝΟΣ ΕΞΗΚΕΣΤΙΔΟΥ ΣΑΛΑΜΙΝΙΟΥ.

Τοσέτω διαφέρει ἡ φρόνησις τῶν ἀρετῶν,
ὅσω ὄρασις τῶν ἄλλων αἰδήσεων.

Ἀρετῶν ἐπαίνει.

Νόει τὸ δίκαιον.

Θεὸς τίμα.

Χρῶ τοῖς Θεοῖς.

Γονέας αἰδῶ.

Ἐάν τις μὴ τρέφῃ τοὺς γονέας, ἄτιμος
ἔστω.

Τῶν γονέων μὴ λέγε δικαιότερα.

Ἐρωτηθεὶς, διὰ τί κατὰ πατροκτόνε Νόμον
ἐκ ἔθηκε; διὰ τὸ ἀπελπίσαι, ἔφη.

Ὅρκω μὴ χρῶ.

Τὸ ἴσον πόλεμον ἐ ποιεῖ.

Τὰ σπυδαῖα μελέτα.

Ἀλήθειαν ἀνέχε.

Μὴ ψεύδε, ἀλλ' ἀλήθειε.

Τρόπε καλοκἀγαθίαν ὄρκου πιστοτέραν
ἔχε.

Νῦν ἡγεμόνα ποιῶ.

Εἰδὼς σίγα.

Σφραγίξτε τοὺς μὲν λόγους σιγῇ, τὴν δὲ
σιγῶν καιρῶν.

Τὰ ἀφανῆ τοῖς φανεροῖς τεκμαίρε· ἂ δ'
αὐτῶν ἴδης, μὴ λέγε.

Ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Περιανδρῶν παρὰ πότον,
ἐπεὶ σιωπῶν ἐτύγχανε, πότερα διὰ
λόγων σπάνιν, ἢ διὰ μωρίαν σιωπᾶ;
ἀλλ' οὐδεὶς αὐτῶν, εἶπε, μωρὸς σιωπᾶν
ἐν συμποσίῳ δυνάιτο.

Φίλος δὲσέβει.

Φίλοις βοήθει.

Φίλους μὴ ταχὺ κτῶ· οὓς δ' αὐτῶν κτήση,
μὴ ταχὺ ἀποδοκίμαζε.

Ἡδονῶν φεῦγε· αὕτη γὰρ λύπην τίπτει.

Ὁ μὲν κόρος ὑπὲρ τοῦ πλέτε γεννᾶται·
ἢ δὲ ὑβρις ὑπὸ τῆς κόρης.

Μὴ θρασυῶς.

Μηδονὶ φθόνηι.

Τὸν τεθνηκότα μή τις κακῶς ἀγορεύε-
τω.

Ἄρχε, πρῶτον μαθῶν ἄρχεσθαι· ἄρ-
χεσθαι γὰρ μαθῶν, ἄρχειν ἐπιστή-
ση.

Μὴ τὰ ἥδιστα, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα τοῖς
πολίταις συμβέλλου.

Κειτὴς μὴ κἀθισσο· εἰ δὲ μὴ, τῷ λιφ-
θούτι ἐχθρὸς ἔσῃ.

Μήτε ἀρχέτω ὁ σφόδρα νέος, μήτε συμ-

βουλεύετω, εἰ καὶ ἄριστα δοκοῖν γνώ-
μης ἔχειν.

Ἐρωτηθεὶς, πῶς αὖ μὴ γίγνοιτο ἀδίκη-
μα ἐν τῇ πόλει; εἰ ὁμοίως, ἔφη, ἀ-
γανακτοῖεν τοῖς ἀδικημένοις οἱ μὴ ἀ-
δικέμενοι.

Ἐρωτηθεὶς, ἥτις οἰκεῖται κάλλιστα τῶν
πόλεων; ἐκέλευε, εἶπεν, ἐν ἣ τῶν ἀδι-
κουμένων ἔχ' ἥττον οἱ μὴ ἀδικούμενοι
προβάλλονται, καὶ κολάζουσι τὰς ἀδι-
κύντας.

Ἐρωτηθεὶς ὑπότινος, πῶς ἄριστα αἱ
πόλεις οἰκουῦνται; εἶπεν, εἰ μὲν οἱ μὲν
πολιταὶ τοῖς ἀρχουσι πείθονται, οἱ
δὲ ἄρχοντες τοῖς νόμοις.

Ἐκέλευε ἄριστα πόλις οἰκεῖται, ἐν ἣ τὰς
ἀγαθὰς ἀνδρας συμβαίνει τιμᾶσθαι·
καὶ κάκις δὲ, ἐν ἣ τὰς κακὰς.

Ὀνειδιζόμενός ποτε, ὅτι δίκην ἔχων ἐμι-
σθώσατο ῥήτορα· καὶ γὰρ, ἔφη, ὅταν
δεῖπνον ἔχω, μάγειρον μιθεῖμαι.

Καλὸν μὲν ἐστὶν ἢ τυραννὶς χαλεπὸν, οὐκ
ἔχει δ' ἀπόβασιν.

Δοκεῖ μάλιστα αὖ εὐδοξος γενέσθαι καὶ βα-
σιλεύς, καὶ τύραννος, εἰ Δημοκρατίαν
ἐκ Μοναρχίας κατασκευάσειε τοῖς πα-
λίταις.

Οἱ παρὰ τοῖς τυράννοις δυνάμενοι πα-
ρα-

ραπλήσιοί εἰσι ταῖς ψήφοις ταῖς ἐπι-
 τῶν λογισμῶν· καὶ γὰρ ἐκείνων ἐκά-
 σην, ποτὲ μὲν πλείω σημαίνειν, πο-
 τὲ δὲ ἥττω· καὶ τύπων τοὺς τυραίνους
 ποτὲ μὲν ἕκαστον μέγαν ἄγειν καὶ
 λαμπρὸν, ποτὲ δὲ ἄτιμον.

Τοῖς σεαυτῆ ᾠραῖος.

Οὗτος ἄριστος δοκεῖ ὁ οἶκος, ὅπου τὰ
 κτήματα, μήτε κτωμόνοις ἄδικα, μήτε
 φυλάτουσιν ἄπιστα, μήτε δαπανῶσι
 μετανοητὰ ᾠρόσεσι.

ΧΙΛΩΝΟΣ ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΥ.

Ἐρωτηθεῖς, τί ὁ Θεὸς εἶη ποιῶν; τὰ
 μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῖ, τὰ δὲ ταπεινὰ
 ὑψοῖ, ἔφη.

Μὴ φθόνηι θνητὰ.

Μὴ ἐπιθύμει ἀδυνατῶν.

Γῆρας τίμα.

Πρεσβύτερον σέβει.

Νόμοις πείθει.

Σοφία χρῶ.

Ἡθῆ δοκίμαζε.

Υφωρῶ μηδενία.

Ἐρωτηθεῖς, τίτι διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευ-
 μένοι πῶν ἀπαιδύτων; ἐλπίσιν, ἔφη,
 ἀγαθαῖς.

Δύσκολον τὸ τὰ ἀπόρρητα σιωπῆσαι, καὶ
σχολῶν εὖ διαφέσθαι, καὶ ἀδικέμενον
διώσθαι φέρειν.

Πρὸς τὸν ἀδελφὸν δυσφοροῦντα, ὅτι μὴ
Ἐφορος ἐγίνετο, αὐτῷ ὄντος· ἐγὼ μὲν
γὰρ, ἔφη, ἐπίσταμαι ἀδικεῖσθαι, σὺ
δὲ οὐ.

Δικαίως κτῶ.

Ἀδικημένοις διαλλάσσει.

Μίσει διαβολάς.

Αἰσχρὰ φεῦγε.

Φύλαττε σεαυτὸν.

Γινῶσι σεαυτὸν.

Ἐρωτηθεὶς, τί χαλεπώτατον; τὸ γινώ-
σκειν ἑαυτὸν, ἔφη· πολλὰ γὰρ ὑπὸ
φιλαυτίας ἕκαστον ἑαυτῷ προστιθέ-
ναι.

Ἐν λιθίταις ἀκόταις ὁ χρυσὸς ἔξετάζε-
ται, διδούς βάσανον φανεράν· ἐν δὲ
χρυσῷ ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε, κακῶν τε
νῆς ἔδωκεν ἔλεγχον.

Μὴ ἀπείλει μηδενί· γυναικῶδες γάρ.

Μὴ ἀπείλει τοῖς ἐλεύθεροις· οὐ γὰρ
καλόν.

Ἡ γλῶσσα μὴ προτρεχέτω τῷ νῆ.

Γλώττης κράτει, καὶ μάλιστα ἐν συμ-
ποσίῳ.

Πίνων μὴ πολλὰ λάλει· ἀμαρτήσεις γάρ.

Μὴ

Μὴ κακολόγει τοὺς πλισίον· εἰ δὲ μὴ,
ἀκέρση ἐφ' οἷς λυπηθήσῃ.

Τὸν τετελεύτηκότε μὴ κακολόγει, ἀλλὰ
μακάριζε.

Τὸν τὰ ἀλλότρια περριεργαζόμενον μί-
σει.

Λυπεμένου τινὸς ἐπὶ τοῖς αὐτῷ κακοῖς,
εἶπεν· εἰ τὰ πάντων κατανοήσῃς, ἦτ-
τον ἐπὶ τοῖς σεαυτῷ δυσφορήσεις.

Ταχύτερον ἐπὶ τὰς ἀτυχίας τῶν φίλων,
ἢ ἐπὶ τὰς δῦτυχίας πορεύε.

Ἐπὶ τὰ δεῖπνα τῶν φίλων βραδέως
πορεύου, ἐπὶ δὲ τὰς ἀτυχίας τα-
χέως.

Δαπανώμενος ἐφ' ἃ μὴ δεῖ, ὀλίγος ἔσῃ
ἐφ' ἃ δεῖ.

Ἀτυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα· κοινὴ γὰρ ἡ
τύχη.

Θυμῷ κράτει.

Ἐγκράτειαν ἄσκει.

Ζημίαν αἰρῶ μᾶλλον, ἢ κέρδος αἰσχροῦ.
ἢ μὲν γὰρ ἅπαξ ἐλύπησε, τὸ δὲ διὰ
παντός.

Πλοῦτος κακίας μᾶλλον, ἢ καλοκάγα-
θίας ἐστὶν ὑπερέτις.

Τί ἐστι πλοῦτος; θησαυρὸς κακῶν, ἐφό-
διον ἀτυχημάτων, χορηγία πονηρίας.

Πλοῦτος ὑπὸ κακῆς ἐργασίας ἐπιγινό-
με-

μνος, ἐπιφανέστερον ὄνειδος κέκμηται.

Χρόνος φείδῃς.

Ἐρημία χρῶ.

Μὴ ἦς ἐπαχθής.

Πλήθει ἄρεσκε.

Ἰσχυρὸς ὢν, παῖος ἴσθι, ὅπως οἱ πλησίον αἰδῶνται μᾶλλον, ἢ φοβῶνται.

Ἐν ὁδῷ μὴ απεῦθε προάγειν.

Λέγων μὴ κίνει τὴν χεῖρα, μανικὸν γάρ.

Κάλλιστόν ἐστιν ὁ Βασιλεύς, ὁ μὴ μόνον τῷ φοβερὸς εἶναι φροντίζων.

Ἡ μάλιστα νόμων, ἠκιστα δὲ ῥητόρων ἀκέραια πολιτεία, ἀρίστη ἐστὶ.

Δεῖ μάλιστα βασιλευσμένη πόλει προσεοικεῖν τὸν οἶκον.

Γάμους ὑπελείψῃ, καὶ ἰσοτίμους ποίει.

Τῆς ἰδίας οἰκίας καλῶς προσάττει.

ΠΙΤΤΑΚΟΥ ΤΡΑΔΙΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΑΙΟΥ.

Χαλεπὸν, ἐθλὸν εἶναι.

Πιστὸν εἶδέν.

Χαλεπὸν τὸ εὖ γινῶναι.

Μηδὲν ἄγαν.

Πρὸς τὸν φάσκοντα, δεῖν ζητεῖν ἀνθρώπον ἀπουδαῖον· αὐτὸν λίσσῃ, ἔφη, ζητῆς, εἴχῃ δὲρήσεις.

Πρὸ πάντων σέβει τὸ Θεῖον .

Εὐσέβειαν ἄσκει .

Γονέας αἰδᾷ .

Κολακάζει γονεῖς μὴ ὄνει .

Μὴ ἔριζε γονεῦσι, κἂν δίκαια λέγῃς .

Παρακαλούμενος Υἱῶ καὶ Πατρὶ διαιτῆσαι, εἶπε πρὸς τὸν Υἱόν· εἰ μὴ ἀδικώτερα μέλλεις λέγειν τῷ Πατρός, κατακερδήσει, εἰ δὲ δικαιώτερα, διὰ τῷτο ἄξιός ἐστι κατακερδηῖναι .

Σωετῶν ἀνδρῶν ἐστὶ, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι μὴ γίνηται, ἀνδρείων δὲ, γινόμενα εὖ θέσθαι .

Πρὸς τὸν πωθανόμενον, τί ἀφανές; τὸ μέλλον, ἔφη .

Ὁ μέλλεις πρᾶττειν, μὴ πρὸλεγε· ἀποτυχῶν γάρ, γελαθήσει .

Ὁ λίγων ποτὲ ἀποτυγχανόμενος, τὸ ἥμισυ, ἔφη, τῷ παντός πλεῖόν ἐστι .

Φιλήκοος ἔσο .

Δίδασκε, κὶ μάθανε τὸ ἄμεινον .

Ἀλήθειαν ἔχε, πίσιν, ἐμπειρίαν, ἐπιδεξιότητα, ἔταιρείαν, ἐπιμέλειαν .

Ἐρωτηθεῖς ποτε, τί ἄριστον; τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, ἔφη .

Πισὸν γῆ, ἄπιστον δὲ θάλασσα .

Μὴ προσδέχε τὸ φαῦλον .

Μὴ πᾶσι πῖσδε.

Τὰς νίκας ἀνδρῶν αἵματος δεῖ ποιεῖσθαι.

Παρακαταθήκην λαβὼν, δικαίως ἀπόδος.

Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτη. (ἦτοι πάρεςι ζημία.)

Μὴ απεῦθε λαλῶν.

Πρὸς τὲς πωθανομνίες, τί δὲ χάριτον; χρόνος, ἔφη.

Φίλον μὴ λέγε κακῶς, ἀλλὰ μηδὲ ἔχθρον.

Ἀνιάρων ἀργία, κακὸν ἀκρασία, βαρὺ ἀπαιδυσία.

Ἀργὸς μὴ ἴδι.

Ἀλκαῖον τὸν φονέα τοῦ Υἱοῦ ὑποχείριον λαβὼν, καὶ ἔχων ὄξυσίαν τοῦ κολάσαι αὐτὸν, ἀφῆκεν, εἰπὼν, ὅτι συγγνώμη, τιμωρίας ἀμεινον· τὸ μὲν γὰρ, θηριώδους, τὸ δὲ, ἡμέρα φύσεως ἐστὶ σημεῖον.

Σωφροσύνη φίλει.

Γυναικὸς ἄρχε.

Ἀνέχε ὑπὸ τῶν πλησίον μικρὰ ἐλαττέμενος.

Κροίσου δίδόντος χρήματα, οὐ δέξομαι, ἔφη· ἔχω γὰρ, ὧν ἐβουλόμην, διπλάσια, ἀπαιδος τ' ἀδελφοῦ τελευτήσαντος.

Α'τυχίαν μὴ ὀνειδίξει, νέμεσιν αἰδούμε-
νος· μηδ' αὖ πλουτήης, τὴν δ' ὀτυχίαν
κρύπτε φθόνον χάειν.

Τῶ μεθύοντι ἐὰν ἀμάρτη, διπλῆ ἔστω
ἢ ζημία, ἵνα μὴ μεθύωσι, πολλοῦ
οἴνου γυνομένου.

Περὶ μὲν φίλους ἴδι βέβαιος· περὶ δὲ
τῶν ἐχθρῶν ἀσφαλής.

Φίλων κειπὴς μὴ γίνου.

Ἄρχὴ ἀνδρα δεικνύει.

Ἀνάγκη ἐδὲ Θεοὶ μάχονται.

Ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Κροίσου, τίς ἀρχὴ με-
γίστη; ἢ τοῦ ποικίλου, ἔφη, ξύλου,
σημαίνων τὸν νόμον.

Πόλις ἀριστα φράττει, ὅπου τοῖς πονη-
ροῖς ἐκ ἔξεσιν ἄρχειν.

Δοκεῖ μάλιστα αὖ ἐνδοξὸς γενέσθαι ἄρ-
χων, εἰ τοὺς ὑπηκόους αὐτὸς παρα-
σκιάσει φοβεῖσθαι μὴ αὐτὸν, ἀλλ' ὑ-
πὲρ αὐτῶν.

Ὡς ἀριστος οἶκός ἐστιν, ὁ τῶν περὶ αὐτὸν
μηδενὸς δεόμενος, καὶ τῶν ἀναγκαίων
μηδενὸς ἐνδεόμενος.

ΘΑΛΟΥ ΤΟΥ ΕΞΑΜΙΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

Πρεσβύτατον τῶν ὄντων Θεός· ἀγνώνητον γάρ.

Ἐρωτηθεὶς, τί ἔστι τὸ Θεῖον; τὸ μή τε ἀρχῶν, φησὶ, μήτε τέλος ἔχων.

Ἐρωτηθεὶς, εἰ λάθοι τὸ Θεῖον ἀνθρώπος παράσων τι· καὶ πῶς, εἶπεν, ὅς γε διανοόμενος.

Ἐρωτηθεὶς, τί δύσκολον; ἔφη, τὸ ἑαυτὸν γινῶναι· τί δὲ εὐκολον; τὸ ἄλλῳ ὑποτίθεσθαι.

Δεινὸν τὸ σωσιδεῖν τὸ μέλλον.

Ἐρωτηθεὶς, πόσον ἀπέχει τὸ ψεῦδος τοῦ ἀληθοῦς, ὅσον, ἔφη, ὀφθαλμοὶ ὠτων.

Οἴους ἀν' ἐρανοῦς ἐνέγκης τοῖς γονεῦσι, τὸς αὐτοῦς ἐν τῷ γήρα παρα τῶν τέκνων προσδέχου.

Ἐρωτηθεὶς, τίς βυδαίμων; ὁ τὸ μὲν σῶμα ὑγιῆς, ἔφη, τὴν δὲ ψυχὴν δὲ παιδῶτος.

Σοφώτατον χρόνος· ἀνδρείσκει γὰρ πάντα.

Ἰσχυρότατον ἀνάγκη· κρατεῖ γὰρ πάντων.

Μέγιστον τόπος· ἅπαντα γὰρ χωρεῖ.

Τάχιστον νεῆς· διὰ παντὸς γὰρ τρέχει.

Κάλλιστον Κόσμος· ποίημα γὰρ Θεῶ.

Φίλει τὴν παιδείαν, οἰκονομίαν, τέχνην, δὲ σέβειαν.

Κη̄σαι καλοκαγαθίαν .

Ἐπιμελῶ βίαν .

Ἐπάγγελε μηδενί .

Ἐρωτηθεὶς, πῶς αὐτὸν ἄριστα, καὶ δικαιοτάτα βιώσαιμεν; εἰς, ἔφη, ἅ τοῖς πολλοῖς ἐπιτιμῶμεν, αὐτοὶ μὴ δρῶμεν.

Δοκίμαζε φίλους .

Φίλων παρόντων, καὶ ἀπόντων μέμνησο .

Ἐρωτηθεὶς, πῶς αὐτὸς ἀτυχίαν ῥᾶστα φέροι; εἰ τοὺς ἐχθρούς χειρὸν παράσσοντας βλέπει .

Ἀποραγῶντα μὴ ὀνειδίξει· ἐπὶ γὰρ τούτοις νέμεσις Θεῶν κἀθίηται .

Τελῶν τούτων ἕνεκα χάριν ἔχω τῇ τύχῃ· πρῶτον μὲν, ὅτι ἀνθρώπος ἐγενόμην, καὶ οὐ θεῖον· εἶτα, ὅτι ἀνὴρ, καὶ ἔγωγε· τρίτον, ὅτι Ἕλληνας, καὶ ἔβάρβαρος .

Οὐδὲν ἔφη τὸν θάνατον διαφέρειν τοῦ ζῆν. Σὺ οὖν, ἔφητις, διὰ τί οὐκ ἀποθνήσκεις; ὅτι ἔφη, οὐδὲν διαφέρει .

Ἀγάπα τὸν πλησίον .

Κακίας ἀπέχεσθαι .

Ὅσα νεμεσεῖς τὸν πλησίον, αὐτὰ μὴ ποίει .

Καιρὸν γινώσκει .

Ὅμοιος σαυτῷ γίνεσθαι .

Μὴ τὴν ὄψιν καλωπίζου, ἀλλ' ἐν τοῖς
ἐπιτηδεύμασιν ἴδι καλός.

Θεραπείαν ζήτη.

Εἰρῶν ἀγάπα.

Πολίτας μὴ θράσυνον.

Τοῖς ἐπιτηδείοις χρῶ.

Ἐρωτηθεῖς, τί κοινότατον; ἐλπίς, ἀπε-
κρίνατο· καὶ γὰρ, οἷς ἄλλο μηδὲν,
αὕτη πάρεστιν.

Εὐδαιμονίαν ἄρχοντος νόμιζε, εἰ τελευ-
τήσῃ ἐγγηράσας κατὰ φύσιν.

Ἐρωτηθεῖς, τί δύκολον εἶη τεθεαμένος;
γέροντα, ἔφη, Τύραννον.

Τὸν κρατῶντα τίμα.

Πόλις ἀριστα φράττει, ἢ μῆτε πλου-
σίαις ἔχουσα ἄγαν, μῆτε πόνητας πο-
λίτας.

Ἄριστον δοκεῖ οἶκος, ἐν ᾧ πλείστῳ ἄ-
γειν τῷ Δεσπότῃ σχολῶν ἕξει.

Τῆς μητρὸς ἀναγκαζούσης αὐτὸν γῆμαι,
νῆ Διὰ, ἔλεγεν, εὐδέπω καιρός· εἶτα,
ἐπειδὴν παρήβησεν, ἐγκειμένης, ἐκέ-
τι καιρός, εἶπεν.

Ψίθυρον ἀνδρα ἔβαλε σῆς οἰκίας.

ΒΙΑΝΤΟΣ ΤΑΥΤΑΜΟΥ ΠΡΙΗΝΕΩΣ.

Περὶ Θεῶ πάντοτε λέγε, ὡς ἔστι·
Ὅτι

Ὅ,τι αὐτὸ ἀγαθὸν παράττης, εἰς Θεὸν ἀνάπεμπε.

Τόπων μεταβολαί, οὔτε ἀφροσύλω ἀφαιρῶνται.

Νόει, καὶ τότε παράττε.

Ἄκουε πολλά, λάλει ὀλίγα.

Συμπλέων ποτὲ ἀσεβέσι, χειμαζομένης τῆς νεώς, κακείνων τὰς Θεὰς ἐπικαλεσμένων, σιγᾶτε, ἔφη, μὴ αἰσθωνταὶ ὑμᾶς ἐνθάδε πλέοντας.

Ἐρωτηθεὶς ὑπὸ ἀσεβοῦς ἀνθρώπου, τί ποτέ ἐστιν δὲσέβεια; ἐσίγα. Τοῦ δὲ τὴν αἰτίαν τῆς σιγῆς πυθομένης, σιωπῶν, ἔφη, ὅτι περὶ τῶν ἐδύσοι προσκόντων πυθαίη.

Τῷ Υἱεῖ πρὸς Αἰγυπτίους ἀπαίροντι, καὶ πυθανομένην, τί αὐτῶν ποιῶν αὐτῷ μάλιστα κεχαισμένα παράττοι; ἐφόδιον, ἔφη, πρὸς γῆρας κτισάμενος. τὴν ἀρετὴν δηλαδὴ τὸ ἐφόδιον λέγων.

Ἐφόδιον ἀπὸ νεότητος εἰς γῆρας ἀναλαμβάνει σοφίαν. βεβαιότερον γὰρ τοῦτον τῶν ἄλλων κτημάτων.

Φρόνησιν ἀγάπα.

Κτῆσαι ἐν μὲν νεότητι δὲπαραξίαν, ἐν δὲ γῆρα σοφίαν.

Ὁ πλωτικὸς μήτε ἐν τοῖς τεθνηκόσιν ἐσὶ, μήτ' ἐν τοῖς βιῶσι.

Θεώρει ὡσπερ ἐν κατόπτρῳ τὰς σαυτοῦ
 πράξεις, ἵνα τὰς μὲν καλὰς ἐπικοσ-
 μῆς, τὰς δὲ αἰσχρὰς καλύπτῃς.

Ἐξίς ἔργῳ μνήμῳ, καιρῷ δὺλάβειαν,
 τρόπῳ γενναιοῖτητα, πόνῳ ἐγκράτειαν,
 φόβῳ δὺσέβειαν, πλέτῳ φιλίαν, λό-
 γῳ πειθῶ, σιγῇ κόσμον, γνώμῃ δι-
 καιοσύνην, τόλμῃ ἀνδρείαν, πράξει δυ-
 νασίαν, δόξῃ ἡγεμονείαν.

Ἐρωτηθεῖς, τί αὐτῷ εἴη τῶν κατὰ τὸν βίον
 ἄφοβον; εἶπεν, ὀρθὴ σωείδησις.

Ἄσκει καλοκάγαθίαν.

Οἱ πλεῖστοι ἀνθρώποι κακοί.

Φίλει, ὡς μισήσων.

Μὴ δὺήθῃς ἴδι, μήτε κακοήθῃς.

Ἄγαθοὶ δὺαπάτητοι.

Πείσας λάβε, μὴ βιασάμενος.

Βραδέως ἐγχείρει τοῖς παρατομείοις, ἐγ-
 χειρήσας δὲ, πράττε βεβαίως.

Ἡδίων ἐστὶ δικάζειν μεταξὺ ἐχθρῶν, ἢ
 φίλων. τῶν μὲν γὰρ φίλων, πάντως
 ἐχθρὸν, ἔσεσθαι τὸν ἕτερον. τῶν δὲ
 ἐχθρῶν τὸν ἕτερον φίλον.

Ἀνάξιον ἀνδρα μὴ ἐπαίνει.

Νόσος ψυχῆς, τὸ τῶν ἀδυνάτων ἐρᾶν. ἀλ-
 λοτείων δὲ κακῶν ἀμνημόνδτον εἶναι.

Τὸ μὲν ἰσχυρὸν γενέσθαι, τῆς φύσεως ἔρ-
 γον. τὸ δὲ λέγειν δυνάσθαι τὰ συμ-
 φέ-

φέρονται τῇ πατείδι, ψυχῆς ἰδιον, καὶ
φρονήσεως· ὑπορίαν δὲ χρημάτων,
πολλοῖς καὶ διὰ τύχῃ περιγίνεσθαι.

Μὴ ταχὺ λάλει· μανίαν γὰρ ἐμφαίνει.
Ἐρωτηθεῖς, τί γλυκὺ ἀνθρώποις; ἔλ-
πίς, ἔφη.

Ἐρωτηθεῖς, τί ποιῶν ἀνθρώπος τέρπε-
ται; ἔφη, κερδαίνων.

Θεασάμενος μάχαιραν ἐρρίμμονίῳ, ἔφη·
τίς σε ἀπώλεσεν, ἢ τίνα σύ;

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεῖς, ποῖος τῶν θανάτων
κακόν; ἔφη, ὁ ἀπὸ τῶν νόμων ἐπα-
γόμενος.

Ἐρωτηθεῖς, τί δυσχερές; τὴν ἐπὶ τὸ χεῖ-
ρον, ἔφη, μεταβολὴν ὑγενῶς ἐνεγκεῖν.

Ἄτυχῆς ἐσιν, ὁ μὴ ἀτυχίαν φέρων.

Πρώτης ὦν, πλουσίοις μὴ ἐπιτίμα, ὡς
μὴ μέγα ὠφελῆς.

Ἄφροσύῳ μὴ προσδέχεσθαι.

Τὸν βίον ἔτω μέτρει, ὡς καὶ πολὺ, καὶ
ὀλίγον χρόνον βιωσόμενος.

Θανάτῳ μέλλων καταδικάζειν, ἐδάκρυσεν·
εἰπόντος δέ τινος, τί παθῶν αὐτὸς κα-
ταδικάζεις, καὶ κλαίεις, εἶπεν· ὅτι ἀ-
ναγκαῖόν ἐστι, τῇ μὲν φύσει τὸ συμ-
παθεῖς ἀποδοῦναι, τῷ δὲ νόμῳ τὴν
ψῆφον.

Ἐνδοξος μάλισα αὐτῷ δοκῆ γενέσθαι Βα-
σι-

σιλῶς, εἰ πρῶτος χρῶτο τοῖς νόμοις
τῆς πατρίδος.

Ἄριστος δοκεῖ οἶκος, ἐν ᾧ ποιῆτός ἐστιν ὁ
δεσπότης δι' αὐτὸν, οἷος ἔξω διὰ νόμον.

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΥ ΚΤΥΕΛΟΥ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥ.

Μελέτα τὸ παῦν.

Ἐλπίδας νέμε.

Εὐσεβείας ἔχε.

Θνητὰ φρόνει.

Μυσήριον κρύπτε.

Ἀποκρίνε ἐν καιρῷ.

Λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰ μὴ ποιῆ.

Σοφοῖς χρῶ.

Ἀληθείας ἔχε.

Ἄκε τὰ προσήκοντα.

Υἱὸς παίδε.

Σαυτὸν παρασκιάζε τῶν γονέων ἄξιον.

Πρεσβύτερον αἰσχύνε.

Ἄμαρτῶν μεταβελύε.

Ἐρωτηθεῖς, τί μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ;
εἶπε, φρονίεσ ἀγαθαὶ ἐν σώματι ἀν-
θρώπων.

Δί μὲν ἡδοναὶ θνηταί, αἱ δ' ἀρεταὶ ἀ-
θάνατοι.

Ἐρωτηθεῖς, τί ἐστὶν ἐλευθερία; εἶπεν,
ἀγαθὴ συνείδησις.

Πράττε δίκαια.
 Τὸ δίκαιον μιμῶ.
 Πράττε ἀμεταμέλιτα.
 Καιρὸν πρόσμνε.
 Ὑβριν μίσει.
 Οἰκῆσκε ὑπὲρ Πατρίδος.
 Μὴ πείθετε χρόνῳ.
 Μὴ λάλει πρὸς ἕδονά.
 Φίλοις χρῶ.
 Εὐφρανε φίλους.
 Φίλοις δ' ἄτυχῶσι, καὶ ἀτυχῶσιν ὁ αὐτὸς
 ἴσθι.
 Εὐεργέτας τίμα.
 Χάριν ἀπόδος.
 Κακολογίας ἀπέχε.
 Μὴ ἐπὶ παντὶ λυπῶ.
 Μηδὲν χρημάτων ἐνεκα πράττε· δεῖ γάρ
 τὰ κερδαντὰ κερδαίνειν.
 Κέρδος αἰσχρὸν, κάκιστον, φύσεως κατη-
 γορία, βαρὺ κειμήλιον.
 Ἐπὶ νεκρῶ μὴ γέλα.
 Διαβολῶ μίσει.
 Ζῶν μὲν, ἐπαινοῦ, ἀποθανόντων δέ, μα-
 καρίζε.
 Φειδόμενον κρεῖττον ἀποθανεῖν, ἢ ζῶντα
 ἐνδεῖσθαι.
 Λύπῳ φύλαττε.
 Σαυτὲ μὴ ἀμέλει.

Ἐὖν μίσει.
 Ἀγαθὸς τίμα.
 Ἐπαίνει τὰ καλά.
 Μὴ ἐπαίρει ἐπὶ δόξῃ.
 Ἐλπίζει ὡς θνητὸς, φεῖδε ὡς ἀθάνατος.
 Πᾶσιν ἄρεσκε.
 Πᾶσιν ἀποσρέφει.
 Ὀμόνοιαν δίωκε.
 Εὐπροσήγορος γίνε.
 Καλὸν ἡσυχία, ἐπισφαλὲς φροσπέτεια.
 Ἰκέτας ἔλεει.
 Τὸς Ἡγεμόνας φοβᾷ.
 Ὁ αὖ ὁμολογήσης, διατῆρει.
 Ὁφθαλμῶν κράτει.
 Αἰσχυρῶν φεῦγε.
 Εὐτυχῶν μὲν, μέτριος ἴσθι· δυστυχῶν
 δέ, φρόνιμος.
 Ἀτυχίαν κρύπτε, ἵνα μὴ τοὺς ἐχθροὺς
 εὐφραίνῃς.
 Τοῖς μὲν νόμοις παλαιοῖς χρῶ, τοῖς δέ
 ὄφθοις προσφάτοις.
 Μὴ μόνον τὸς ἀμαρτανόντας κόλαζε, ἀλλὰ
 καὶ τὸς μέλλοντας κώλυε.
 Συμβέλλει ἀναίτιως.
 Εἶκε μεγάλοις.
 Ἀρχεσιν εἶκε.
 Δημοκρτία κρείττων τυραννίδος.
 Πόλις ἀριστα φράττει, ἐν ἧ τῶν ἄλλων
 ἴσων

ἴσων νομιζομένων, ἀρετὴ τὸ βέλτιον
οὐκ εἶναι, κακία δὲ τὸ χεῖρον.

Τοὺς μέλλοντας ἀσφαλῶς τυραννῆσαι,
δεῖ τῇ δυνάμει δορυφορεῖσθαι, καὶ μὴ
τοῖς ὅπλοις.

Ἐρωτηθεὶς, διὰ τί οὐκ ἀποτίθεται τὴν
ἀρχὴν; εἶπεν, ὅτι τῷ κατ' ἀνάγκην
ἀρχοντι, καὶ τὸ ἐκουσίως ἀποστῆναι
κίνδυνον φέρει.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΔΟΣ ΓΝΟΥΡΟΣ ΣΚΥΘΟΣ.

Κρεῖττον εἶναι φίλον ἔχειν πολλοῦ ἀξίου,
ἢ πολλὰς μηδενὸς ἀξίας.

Πρὸς τὴν Σόλωνος οἰκίαν ἀφικόμενος,
τῶν θεραπόντων τινὶ ἐκέλευσε μιῶ-
σαι, ὅτι παρεῖν πρὸς αὐτὸν Ἀνάχαρ-
σις, εἰ βούλοιο αὐτὸν θεάσασθαι,
ξένος τε, εἰ οἷόν τε, γενέσθαι. Καὶ ὁ
θεράπων εἰσαγγείλας, ἐκελεύθη ὑπὸ
τοῦ Σόλωνος εἰπεῖν αὐτῷ, ὅτι περ ἐν
ταῖς ἰδίαις πατρίδι ξένος ποιῶνται.
Ἐνθεν ὁ Ἀνάχαρσις ἐλθὼν, ἔφη· νῦν
αὐτὸς ἐν τῇ πατρίδι εἰμὶ, καὶ προσή-
κει μοι ξένος ποιεῖσθαι. Ὁ δὲ κατα-
πλαγεὶς τὴν ἐτοιμότητα, εἰσέφερεν αὐ-
τὸν, καὶ μέγιστον φίλον ἐποίησατο.

Ἐρωτηθεὶς, τί ἐσὶν ἐν ἀνθρώποις ἀγα-
θόν τε, καὶ φαῦλον; ἔφη, γλῶσσα.

Γλώσσης, γαστρος, αἰδοίων κράτει.

Υπὸ μερακίᾳ παρὰ πότον ὑβριθεῖς, ἔφη· μεράκιον, εἰς νέος ὦν τὸν οἶνον εὐφέρης, γέρων γυνόμενος ὕδωρ οἴσεις.

Κιρναμνύς κρατῆρος ἐφεσίχ, ὁ μὲν πρῶτος ὑγείας πίνεται, ὁ δὲ δεύτερος ἠδονῆς, ὁ δὲ τρίτος ὑβρεως, ὁ δὲ τελευταῖος, μανίας.

Ἡ ἄμπελος τρεῖς φέρει βότρυς, τὸν μὲν πρῶτον ἠδονῆς, τὸν δὲ δεύτερον μέθης, τὸν δὲ τρίτον ἀνδίας.

Ἐρωτηθεῖς, εἰ εἰσιν ἐν Σκύθαις αὐλοί; εἶπεν, ἀλλ' οὐδὲ ἄμπελοι.

Ἐρωτηθεῖς, πῶς αὐτίς μὴ μεθύσκοιτο· εἰ ὄρωῃ, ἔφη, τὸς μεθύοντας, οἷα ποιῶσιν.

Ἐρωτηθεῖς, πῶς εἴη αὐτὸ γίνετο τις φιλοπότης; εἶπεν, εἰ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοι τὰς πᾶν μεθύοντων ἀσχημοσύνας.

Θαυμάζειν φησὶ, πῶς Ἕλληνας ἀρχόμενοι μὲν, ἐν μικροῖς πίνουσι· πληθεύντες δὲ, ἐν μεγάλοις.

Πυνθανομένους τινὸς, πρὸς τί οἱ Ἕλληνες χρῶνται τῷ ἀργυρίῳ; εἶπε, πρὸς τὸ ἀειθεμεῖν.

Ἐρωτηθεῖς, πότερον πλείους εἰσὶν οἱ ζῶντες, ἢ οἱ νεκροί; ἔφη· τὸς ἐν πλείοντας πρὸς τίθης;

Μαθῶν τέτταρας δακτύλους εἶναι τὸ πάθος

χος τῆς νεώς, τοσῶτον, ἔφη, τῷ θαλάτῃ πλέοντα ἀπέχειν.

Ὀνειδιζόμενος ὑπὸ Ἀττικῷ, ὅτι Σκυθῆς ἐστίν, ἔφη· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ὄνειδος, πατεῖς, σὺ δὲ τῇ πατείδι.

Ὀνειδιζόμενος ὅτι Σκυθῆς ἐστίν, εἶπε· τῷ γένει, ἀλλ' ἐ τῷ τρόπῳ.

Πῶς, ἔλεγεν, ἀπαγορεύοντες τὸ ψεύδεσθαι, ἐν ταῖς καπηλείαις φανερώς ψεύδονται.

Ἐρωτηθεὶς, τίνα τῶν πλοίων ἐστὶν ἀσφαλέστερα; τὰ νεωλοκῆμενα, ἔφη.

Παραγνομόμενος εἰς Σκυθίαν, ἢ νομίζων τὰ νόμιμα παραλύειν τῆς πατείδος, πολὺς ὢν ἐν τῷ ἑλληνίζειν, τοξοῦθαι ἐν κυνηγεσίῳ πρὸς τ' ἀδελφοῖς, ἐτελεύτα εἰπὼν· διὰ μὲν τὸν λόγον ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐσώθην, διὰ δὲ τὸν φθόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπώλομαι.

Τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον· ἀλειφόμενοι γὰρ οἱ ἀθληταὶ ἐπιμαίνονται ἀλλήλους.

Τοῦτο, ἔφη, θαυμασιώτατον ἑώρακέναι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι τὸν μὲν καπνὸν ἐν τοῖς ὄρεσι καταλείπῃσι, τὰ δὲ ξύλα εἰς τὴν πόλιν κομίζῃσι.

Θαυμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τὰς ἀθλητὰς τιμῶσι ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους.

Ἡ ἀγορὰ ὠρεσμένος τόπος ἐστίν, εἰς τὸ
ἀλλήλους ἀπατᾶν, καὶ πλεονεκτεῖν.

Εὐδαιμονεῖ ὁ ἄρχων, εἰ μὴ μόνος εἴη
φρόνιμος.

Θαυμάζειν, ἔφη, πῶς παρὰ τοῖς Ἑλλη-
σιν ἀγωνίζονται μὲν οἱ τεχνῖται, κρέ-
νυσι δὲ οἱ μὴ τεχνῖται.

Οἱ νόμοι τοῖς ἀραχνίοις ὁμοιοί εἰσι· καὶ
γὰρ εἰς ἐκεῖνα, εἰ μὲν ἐμπέσητι κῆ-
φον, καὶ ἀδυνές, σέγειν· εἰ δὲ μεί-
ζον, διακόψαν οἴχεσθαι.

Παίζειν δὲ, ὅπως σπαδάσης.

ΜΥΣΩΝΟΣ ΣΤΡΥΜΩΝΟΣ ΧΗΝΕΩΣ.

Μὴ ἐκ τῶν λόγων τὰ πράγματα, ἀλλ'
ἐκ τῶν πραγμάτων τὰς λόγους ζητεῖ· ἔ-
γὰρ ἕνεκα τῶν λόγων τὰ πράγματα
σωτελεῖνται, ἀλλ' ἕνεκα τῶν πραγμά-
των οἱ λόγοι.

Εὐρώντις αὐτὸν θέρους ἐχέτλιω ἀρότρῳ
προσαρμόττοντα, εἶπεν· ἀλλ' ὦ Μύ-
σων, ἔχ ὦρα νυῦ ἀρότρου· καὶ μάλισσα,
εἶπεν, ὥσε ἐπισκιάζειν.

ΦΕΡΕΚΤΑΔΟΥ ΒΑΔΤΟΣ ΣΤΡΙΑΟΥ.

Μήτε χρυσὸν τίμα, μήτε ἄργυρον.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Α΄ θανάτως μὲν πρῶτα Θεὸς, νόμῳ ὡς
διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβει ὄρκον· ἐπειθ' ἤρωας ἀγαυός.
Τὸς τε καταχθονίης σέβει δαίμονας ἔννο-
μα ρέζων.
Τὸς τε γονεῖς τίμα, τὸς τ' ἀγχισ' ἐκγε-
γαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅς τις
ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισι τ' ἐπωφε-
λίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἀμαρτῆδος εἴνε-
κα μικρῆς.
Ὅφρα δυνή, δυνάμεις γὰρ ἀνάγκης ἐγ-
γύθει ναίει.
Ταῦτα μὲν ἔπος ἴσθι· κρατεῖν δὲ ἐδί-
ζο πῶν δε.
Γαστρός μὲν πρῶτις α, καὶ ὕπνου, λα-
γνεῖς τε,
Καὶ θυμοῦ· πρήξης δ' αἰσχρόν ποτε μίτε
μετ' ἄλλῃς.

Μήτ'

Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο
 σαυτὸν.

Εἶτα δικαιοσύνη ἄσκει ἔργω τε λό-
 γω τε.

Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μη-
 δὲν ἔθιζε.

Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέφρωται
 ἅπασι.

Χρήματα δ' ἄλλο τε μὲν κτᾶσθαι φίλει,
 ἄλλοτ' ὀλέσθαι.

Ὅσατε δαιμονίησι τύχαις βροτοὶ ἄλγέ
 ἔχουσιν,

Ὡν αὖ μοῖραν ἔχης, πρῶτως φέρε, μηδ'
 ἀγανάκτει,

Γᾶσθαι δὲ παρέπει καθόσον δυνή· ὦδε
 δὲ φράζεσθε.

Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τέπων πολὺ μοῖ-
 ρα δίδωσι.

Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοὶ τε καὶ
 ἐσθλοὶ

προσπίπτουσ', ὧν μητ' ἐκπλήσσει, μητ'
 ἄρ' ἐάσης

εἰργεσθαι σαυτὸν· ψεῦδος δ' ὑπὲρ τι
 λέγεται,

πρῶτως ἴσχυ', ὃ δέτοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ
 τελείθω.

Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείσῃ, μήτε τι
 ἔργῳ,

Πρῆξαι, μηδ' εἰπεῖν ὅ, τι τοι μὴ βέλτε-
ρόν ἐστι.

Βελοῦ δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μαρὰ
πέληται.

Δειλοῦ τοι κρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα
πρὸς ἀνδρός.

Ἀλλὰ τὰδ' ἐκτελέειν ἅσε μὴ μετέπειτ' ἀ-
νιήση.

Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ πίσασαι, ἀλλὰ
διδάσκει

Ὅσα χρεῶν, καὶ τερπνότατον βίον ᾧδε
διάξεις.

Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔ-
χειν χρή.

Ἀλλὰ ποτῆτε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνα-
σίων τε

Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τὸδ', ὃ μὴ
σ' ἀνιήση.

Εἰθίζε δὲ δίεταν ἔχειν, καθαρείον, ἅ-
θρυπτον.

Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν ὅποσα
φθόνον ἴσχει.

Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρῶν, ὅποια κα-
λῶν ἀδαήμων.

Μηδ' ἀνελοῦθρος ἴδι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶ-
σιν ἄριστον.

Πρῆσσε δὲ ταῦθ' ἅσε μὴ βλάβη· λόγι-
σαι δὲ πρὸ ἔργα.

Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσ-
δέξασθαι,

Πεῖν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρεῖς ἕκαστον
ἐπελθεῖν.

Πῆ παρέβλω; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον
ἐκ ἐτελέσθη;

Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξειθι· καὶ
μετέπειτα,

Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσο· χρη-
σά δέ, τέρπε.

Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα, τέτων χρη
ἐρᾶν σε.

Ταῦτά σε τῆς θεῆς ἀρετῆς εἰς ἴχνια θή-
σει,

Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρα ψυχᾶ παραδόντα
τετρακτύ.

Παγαλὸν ἀσυνάου φύσεως· ἀλλ' ἔρχου ἐπ'
ἔργον.

Θεοῖσιν ἐπόλξάμενος τελέσαι· τέτων δέ
κρατήσας,

Γνώσῃ ἀθανάτων τε Θεῶν θνητῶν τ' ἀν-
θρώπων

Σύστασιν· ἢ τε ἕκαστα διέρχεται, ἢ τε
κρατεῖται.

Γνώσῃ δ', ἢ θεμῖς ἐστὶ, φύσιν περὶ
παντὸς ἀμοίλω.

Ὡς τε σε μήτε ἀελπτ' ἐλπίζειν, μή τε
πι λήθειν.

91
Γνώση δ' ἀνθρώπους ἀυθαίρετα πῆματ' ἔ-
χοντας.

Γλήμονες, οἳ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων,
ἔκ' ἐπορώσιν,
Οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι
σωίσασι.

Τοίη μοῖρα βροτῶν; βλάπτει φρένας· οἳ
δὲ κυλίνδροις.

Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πῆ-
ματ' ἔχοντες.

Λυγρὴ γὰρ σιωπαδὸς ἔεις βλάπτουσα
λέληθεν

Σύμφυτος· ἠὲ εἰ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα
δὲ φύγειν.

Ζεῦ Πάτερ ἢ πολλῶν γε κακῶν λύσειας
ἅπαντας,

Ἡ' πᾶσιν δείξαις οἷω τῷ δαίμονι χθῶν-
ται.

Ἄλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐ-
στὶ βροτοῖσιν,

Οἷς ἱερά προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἄ-
κασα.

Ὡν εἴσοί τι μέτεσι, κρατήσεις ὧν σε κε-
λεύω

Ἐξακέσας, ψυχῶν δὲ πόνων ἀπὸ πῶν δε-
σαώσεις.

Ἄλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἵπομεν, ἔν τε
καθαρμοῖς,

Ἐν-

Ἐν τε λύσει ψυχῆς κείνων, καὶ φράζδ'
ἕκαστα,

Ἡνίοχον γνώμῳ στήσας καθύπερθε
ἄριστω.

Ἡν δ' ἀπολείψας σῶμα, ἐς αἰθέρ' ἔλθ'
θερον ἔλθης,

Ἐσσεαι ἀθάνατος Θεός, ἄμβροτος, ἐκ ἔ-
τι θνητός.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Σόλων Σαλαμίνιος.

Θαλῆς Μιλήσιος.

Βίας Πειλωδής.

Χίλων Λακεδαιμόνιος.

Πιπτακὸς Μιτυληναῖος.

Κλεόβελος Δίνδιος.

Περίανδρος Κορίνθιος.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ.

Ἐπτά Σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, τῆ-
νομα, φωνῷ.

Μέτρον μὲν Κλεόβελος ὁ Δίνδιος εἶπεν
ἄριστον.

93

Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, γνῶθι
σεαυτὸν.
Ὅς δὲ Κόρινθον εἴνεαι, χόλῃ κρατέειν,
Περίανδρος.
Πιπτακὸς, εἰδὲν ἄγαν, ὃς ἔλω γένος ἐκ
Μιτυλήνης.
Τέρμα δ' ὄραν βιότοιο Σόλων ἱεραῖς ἐν
Ἀθύαις.
Τοὺς πλέονας κακίους δὲ Βίας ἀπέφηνε
Πειλωδῆς.
Ἐγγύλι φεύγειν δὲ Θαλῆς Μιλήσιος
πύδα.

~~~~~

Χρὴ παραδείγμασι χρωμένους ὀρέγεσθαι
τῆς καλοπαγαθίας, καὶ τῶν ποιητῶν τὰ
βέλτιστα μανθάνειν, ἢ τῶν ἄλλων σοφι-
στῶν εἴτι χρήσιμον εἰρήκασιν, ἀναγινώ-
σκειν· ὡσπερ γὰρ τὴν μέλιτταν ὀρῶμεν
ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλασήματα καθιζά-
νουσαν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβά-
νουσαν, ἔγω χρὴ ἢ τῆς παιδείας ὀρεγομέ-
νης, μηδενὸς μὲν ἀπείρως ἔχειν, παντα-
χόθου δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν· μόλις
γὰρ αὐτὶς ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας, τὰς
τῆς φύσεως ἀμαρτίας ἐπικρατήσκειν.
Ἴσοκράτης ἐν τῷ τέλει τοῦ πρὸς Δι-
μόνικον Λόγου.

ΣΟΣΙΑΔΟΥ ΤΩΝ ΕΠΤΑ

ΣΟΦΩΝ ΥΠΟΘΗΚΑΙ.

Ἐπεὶ Θεῶ.
 Θεὸν σέβει.
 Νόμῳ πείθει.
 Γονεῖς αἰδῶ.
 Ἡτῶν ὑπὲρ δικάει.
 Γνώθει, μαθῶν.
 Ἀκέραιος, νόει.
 Σαυτὸν ἴθει.
 Γαμεῖν μέλλον, και-
 ρὸν γνώθει.
 Φρόνει θνητά.
 Ἐσίαν τίμα.
 Ἄρχε σαυτῶ.
 Φίλοις βοήθει.
 Ουμῶ κράτει.
 Φρόνησιν ἄσκει.
 Πρόνοιαν τίμα.
 Ὀρκῶ μὴ χῶ.
 Φιλίαν ἀγάπα.
 Παιδείας ἀντέχει.
 Σοφίαν ζήλει.
 Καλὸν εὖ λέγει.
 Φέγγει μηδέν.

Ἐπαίνει ἀρετῶ.
 Πράττει δίκαια.
 Φίλοις δύνει.
 Εὐγένειαν ἄσκει.
 Κακίας ἀπέχει.
 Ἰδία φύλασσει.
 Ἀλλοτριῶν ἀπέχει.
 Εὐφημος ἴθει.
 Ἄκρως πάντα.
 Φίλῳ χαρίζεται.
 Χρόνε φείδεται.
 Ὅρα τὸ μέλλον.
 Ἰβρὸν μίσει.
 Οἰκέτας αἰδῶ.
 Γιῶς παιδοῦ.
 Ἐχθρῶν, χαρίζεται.
 Δόλον φοβῶ.
 Εὐλόγει πάντας.
 Φιλόσοφος γίνεται.
 Ὅσια κείνεται.
 Γιῶς, πράττει.
 Φόνος ἀπέχει.
 Εὐχετα δυνάτα.

Σοφοῖς χρῶ.
 Ἡθὸς δοκίμαζε.
 Λαβῶν, ἀπόδος.
 Τέχνη χρῶ.
 Ἵφορῶ μηδένα.
 Ὅ μὲλλεις, δός.
 Εὐεργεσίας τίμα.
 Φθόνει μηδενί.
 Φυλακῆ πρόσεχε.
 Ἐλπίδα αἶνει.
 Διαβολῶ μίσει.
 Δικαίως κτῶ.
 Ἀγαθὸς τίμα.
 Αἰσχυρῶ σέβε.
 Χάριν ἐκτέλει.
 Ἐἶν μίσει.
 Ὀνειδος ἔχθαιρε.
 Κεῖνε δίκαια.
 Ἀδωροδόκητος δοκί-
 μαζε.
 Αἰτιῶ παρόντα.
 Βίας μὴ ἔχε.
 Λέγε, εἰδώς.
 Οἰμίλει πράως.
 Πέρασ ἐπιτέλει, μὴ
 ἀποδειλιῶν.
 Υἱοῖς μὴ καταθάρ-
 ρει.

Γλώττις ἄρχε.
 Σεαυτὸν εὖ ποίει.
 Εὐπροσήγορος γίνε.
 Ἀποκείνε ἐν καιρῶ.
 Πόρει μετὰ δικαίως.
 Πράττε ἀμετανοήτως.
 Ἀμαρτανῶν, μετα-
 νόει.
 Ὀφθαλμῶ κράτει.
 Βελδύς χησίμα.
 Ἐπιτέλει συντόμως.
 Φιλίαν φύλασσε.
 Εὐγνώμων γίνε.
 Ὀμόνοϊαν δίωκε.
 Ἀρρήτον μὴ λέγε.
 Τὸ κρατῆν φοβῆ.
 Τὸ συμφέρον θηρῶ.
 Καιρὸν προσδέχε.
 Ἐχθρας διάλυε.
 Εὐφημίαν φεῦγε.
 Ἀπέχθειαν φεῦγε.
 Πλέτει δικαίως.
 Κακίαν μίσει.
 Μανθανῶν, μὴ κά-
 μνε.
 Κινδύνου φρονίμως.
 Οὓς τρέφεις, ἀγά-
 πα.

Πρεσβύτερον αἰδῶ.

Πλέτω ἀπίσει.

Νεώτερον δίδασκε.

Σεαυτὸν αἰδῶ.

Προγόνους σεφαῖς.

Θνῆσκε ὑπὲρ πατρί-
δος.

Τῷ βίῳ μὴ μάχε.

Ἐπὶ νεκρῷ μὴ γέ-
λα.

Ἄτυχοῦντι σωάχ-
σου.

Χαρίζε ἀβλαβῶς.

Μὴ ἐπὶ παντὶ λυ-
πῶ.

Ἐπαγγέλλε μηδενί.

Φθιμέκας μὴ ἀδίκει.

Εὐπάσχε, ὡς θνη-
τός.

Τύχη μὴ πίσει.

Κόσμιος ἴδι.

Ἡβῶν, ἐγκρατής.

Μέσος, δίκαιος.

Πρεσβύτερος, εὐλο-
γος.

Τελότα ἄλυπος.

ΤΕΛΟΣ.